ΕΤΟΣ ΣΤ' Εν ΑΘΗΝΑΙΣ τῇ 26 Ἀπριλίου 1892 Ἀριθ 257

Ἐφημερὶς τῶν Κυριῶν

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ

ΣΥΝΤΑΣΣΟΜΕΝΗ ΥΠΟ ΚΥΡΙΩΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΡΙΑ
ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ
ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ
Διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν Δρ. 5
Διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν φ. χ. 8

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΩΣ
7 Ὁδὸς Μουσῶν καὶ Νίκης 7
Πλατεῖα Συντάγματος.

Γραφεῖον ἀνοικτὸν καθ' ἑκάστην ἀπὸ 10—12 π. μ.

Πᾶσα παρατήρησις ἐπὶ τῆς ἀποστολῆς τοῦ φύλλου γίνεται δεκτὴ μόνον ἐντὸς ὀκτὼ ἡμερῶν.

Συνδρομηταὶ ἐγγράφονται εἰς τὸ Γραφεῖον τῆς
Ἐφημερίδος τῶν Κυριῶν
καὶ παρὰ τοῖς Βιβλιοπωλείοις Βίλμπεργ καὶ "Ἑστίας,,

Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ δὲ παρ' ἅπασι τοῖς ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

Σώματα πλήρη τοῦ α', β', γ' δ' καὶ ε' ἔτους εὑρίσκονται παρ' ἡμῖν καὶ παρ' ἅπασι τοῖς ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

Διὰ τὰ ἀνυπόγραφα ἄρθρα εὐθύνεται ἡ συντάκτις αὐτῶν Κυρία ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ.

Τὰ πεμπόμενα ἡμῖν χειρόγραφα δημοσιευόμενα ἢ μὴ δὲν ἐπιστρέφονται. — Ἀνυπόγραφα καὶ μὴ δηλοῦντα τὴν διαμονὴν τῆς ἀποστελλούσης δὲν εἶναι δεκτά. — Πᾶσα ἀγγελία ἀφορῶσα εἰς τὰς Κυρίας γίνεται δεκτή.

Αἱ μεταβάλλουσαι διεύθυνσιν ὀφείλουσι ν' ἀποστέλλωσι γραμματόσημον 50 λεπτῶν πρὸς ἐκτύπωσιν νέας ταινίας.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ὁ περὶ ἡμᾶς κόσμος. Ἐντυπώσεις ταξειδίου. — Μνήμη τῆς καρδιᾶς. — Χαρακτηρισμὸς πλουσίου καὶ πτωχοῦ (ὑπὸ Παρθενόπης Καρδαρᾶ). — Γιατί μ' ἄφισες μονάχη (ποίημα ὑπὸ Α. Κυριακοῦ). — Ἱστορία ἑνὸς χειραχτίου (ὑπὸ Μαρίας Βελῆ). — Ποικίλα. — Ἑβδομαδιαῖον δελτίον. — Ὑπὲρ τοῦ καταδίκου Γεροντάρη. — Εὐτράπελα. — Συμβουλή. — Ἐπιφυλλίς. — Εἰδοποιήσεις.

Ο ΠΕΡΙ ΗΜΑΣ ΚΟΣΜΟΣ

ΑΝΑ ΤΟΝ ΕΥΒΟΪΚΟΝ ΠΟΡΘΜΟΝ

Ἡ ἄνοιξις εἶνε ἡ κατ' ἐξοχὴν ἐποχὴ τῆς μελέτης τοῦ μεγάλου καὶ θαυμασίου τῆς φύσεως βιβλίου. Εἶνε ἡ ἐποχή, καθ' ἣν ἡ γῆ, ἡ θάλασσα καὶ ὁ οὐρανὸς πανηγυρίζουσιν ἀπὸ κοινοῦ τὴν μεγάλην τῆς νεότητος, τοῦ σφρίγους καὶ τῆς ζωῆς ἑορτήν. Ἡ φύσις παρίσταται ἤδη ὑπὸ τὴν ἀληθῆ παραδεισιακὴν μορφήν της, ἐν τῇ ἀπειραρίθμῳ δὲ τῶν θαυμασίων εἰκόνων της ἐξελίξει καταπλήττει, συγκινεῖ, ἐπιβάλλεται εἰς τὴν ἀσθενῆ ἀνθρωπίνην ἀντίληψιν, ὡς μέγα καὶ δυσεξήγητον πρόβλημα.

Ἐξιστορήσαμεν ἤδη τὰς μαγικὰς ἐντυπώσεις μας ἐκ τῆς μερικῆς μελέτης τοῦ βίου τινῶν ἐντόμων καὶ πτηνῶν. Σήμερον ἡ θαλερὰ φύσις μᾶς ἑλκύει εἰς γενικωτέραν αὐτῆς μελέτην. Μᾶς καλεῖ αὕτη ἐκτὸς τοῦ στενοῦ καὶ ἀσφυκτικοῦ κύκλου τῆς ἐν τῇ πρωτευούσῃ ζωῆς. Αἱ μεγαλοπόλεις — καὶ αἱ Ἀθῆναι ἐν σχέσει πρὸς τὴν λοιπὴν Ἑλλάδα δικαιοῦνται νὰ φέρωσι τὸν τίτλον τοῦτον — ἔπρεπε νὰ χρησιμεύωσι μόνον ὡς χειμερινὰ ἡμῖν ἐνδιαιτήματα. Τὴν ἄνοιξιν ἡ φύσις μᾶς καλεῖ εἰς τὰς ἐξοχὰς καὶ τοὺς ἀγρούς, ἀνὰ τὰς ἀκτὰς τῆς θαλάσσης, ἀνὰ τὰ δάση καὶ τοὺς λειμῶνας μὲ ὅλην τὴν δύναμιν τῶν πνευμόνων της. Τονίζει ἐκεῖ τὰς θαυμασιωτέρας χορδὰς τῆς λύρας τῶν ἐναερίων ἀηδόνων της, ἣν συνοδεύει ὡς γλυκὺ καὶ μεθυστικὸν ᾆσμα τὸ δειλὸν τῶν ρυάκων κελάρυσμα, ὁ φλοῖσβος τοῦ ἠδέως ψιθυρίζοντος φυλλώματος τῶν δένδρων, ὁ μυστηριώδης βόμβος τῶν ἐντόμων, τὸ ἡδυπαθὲς τῶν λιμνῶν καὶ θαλασσῶν λίκνισμα.

Εἰς τὴν φιλομειδῆ ταύτην τῆς ἀνοίξεως πρόσκλησιν σπεύδουσαι καὶ ἡμεῖς ἐγκατελείπομεν δι' ἡμέρας τινὰς τὴν ἀναπαυτικὴν τοῦ οἴκου μας γωνίαν καὶ μὲ μικρὸν ταξειδιωτικὸν σάκκον ὡς μόνον ἐφόδιον ἐπιβιβαζόμεθα τοῦ διὰ τὸν Εὐβοϊκὸν κόλπον ἀναχωροῦντος ἀτμοπλοίου.

Ἡ ἡμέρα εἶνε περὶ τὴν δύσιν της. Ὁ ἥλιος ἐκτείνων τὰ τελευταῖα πύρινα βέλη του ἀνὰ τὸ ἄπειρον, βυθίζεται ὡς βόμβα αἵματος εἰς τὰ ἄδυτα τοῦ Ποσειδῶνος βασίλεια. Τὸ ἀτμόπλοιον ἀνελκύει ἄγκυραν καὶ ἐκπέμπον θερμὸν στόνον ἐκ τῶν σιδηρῶν στέρνων του ἐξέρχεται τοῦ λιμένος διασχίζον ὡς τρομερὸν θαλάσσιον τέρας τὴν ἀπέραντον τῶν ὑδάτων ἔκτασιν.

Αἱ ἀκταὶ ἃς παραπλέομεν καλυπτόμεναι ὑπὸ τοῦ σκοτεινοῦ τῆς νυκτὸς ἐνδύματος, οὐδεμίαν ἄλλην ἐναλλαγὴν παρουσιάζουσιν ἢ τὴν τῶν σχημάτων καὶ γραμμῶν. Τὸ χρῶμα, ἡ ζωὴ αὕτη τοῦ σύμπαντος, ἐλλείπει κατὰ τὴν στιγμὴν ταύτην ἀπὸ τῆς εἰκόνος τῶν περιβαλλόντων ἡμᾶς τοπίων. Τὸ μελανὸν κῦμα, οἱ χρυσίζοντες ἐκ στάχυος ἀγροί, τὰ χλοερὰ δένδρα, τὰ θαλερώτατα τῆς γῆς ἀνθύλλια, τὸ φοινικερυθροῦν τῶν βουνῶν καὶ τὸ σκωριῶδες τῶν ἀπορρώγων βράχων ὑπὸ μίαν καὶ τὴν αὐτὴν περιβάλλονται χροιάν, τὴν αὐτὴν τοῦ πένθους καὶ τοῦ ἐρέβους φέρουσι σκοτεινὴν ἐσθῆτα. Ποῦ καὶ ποῦ ἡ ἀντανάκλασις ἀστέρος ἐντὸς τοῦ ὕδατος ἢ φωτεινὴ ἀκτὶς αὐτοῦ προσπίπτουσα ἐπὶ ἐξέχοντος τῆς ξηρᾶς σημείου ποικίλλουσι τὴν μονότονον τῆς νυκτὸς εἰκόνα.

Μετὰ τετράωρον περίπου πλοῦν παρακάμπτομεν τὴν ἄκραν τοῦ Σουνίου. Εἶνε λοιπὸν σύμπλεγμα πρώτης δυνάμεως φωτεινῶν ἀστέρων τὸ σελαγίζον ἐπὶ τῆς κορυφῆς τῆς ὑπερκειμένης τοῦ Σουνίου βουνοσειρᾶς; Εἶνε τὸ ὕψος ἐκεῖνο μυστηριῶδες ἐνδιαίτημα μαγισσῶν, αἵτινες λευκοφοροι καὶ οὐρανομήκεις ἐπιτελοῦσι κατὰ τὴν ὥραν ταύτην τὰς μετὰ τῶν ἀοράτων

πνευμάτων ἐκμυστηρεύσεις των; Εἶνε αἱ Ναϊάδες ἃς ἡ ἀπαλῶς φιλοῦσα τὸ Σούνιον θάλασσα ἔφερεν ἐκεῖ κατὰ τὴν ὥραν ταύτην, ἵνα μετὰ τῶν ἀδελφῶν των Δρυείδων ἐν χορῷ τελέσωσι ἐπὶ τοῦ ὕψους ἐκείνου ἑορτήν;

Ὄχι! εἶνε τι πλειότερον τούτων τὸ λευκὸν ἐκεῖνο δίκην γιγάντων σύμπλεγμα, εἶνε μνημεῖον ἀρχαίας τέχνης. Εἶνε οἱ σωζόμενοι στῦλοι ἱεροῦ ἐνδιαιτήματος τοῦ ὑπάτου τῶν θεῶν τῆς ἀρχαιότητος. Εἶνε τρόπαιον πίστεως καὶ λατρείας ἐπιζῆσαν τῶν ἐν αὐτῷ λατρευθεισῶν θεοτήτων. Εἶνε ἀληθῶς μεγαλοπρεπὴς οἶκος θεοῦ, ἐπιβάλλων καὶ καταπλήσσων τοὺς ἀνάνους κάτωθεν αὐτοῦ διερχομένους κοινοὺς θνητούς.

Ὁ χρόνος, ὑπὸ τὴν ἀμείλικτον πνοὴν τοῦ ὁποίου πᾶσα δύναμις ἐκλείπει, πᾶν μεγαλεῖον ἐξαφανίζεται, πᾶσα ἀρχὴ καταβάλλεται πᾶν κάλλος ὠχριᾷ καὶ μαραίνεται, πᾶσα ζωὴ φθίνει, ὁ χρόνος ὁ μέγας οὗτος καὶ κραταιὸς τῶν δημίων ἄναξ ἐφείσθη πάντοτε τῶν ἀριστουργημάτων τῆς Τέχνης τῶν ἀρχαίων προγόνων μας.

Πρὸ τῆς μεγαλουρίας, πρὸ τοῦ ἐξόχου καὶ γοργοῦ πνεύματος τῶν καταπληξάντων τὸν κόσμον ὅλον καλλιτεχνῶν ἡμῶν ὁ γίγας χρόνος κατέρριψε μακρὰν τὴν καταστρεπτικὴν σκαπάνην του καὶ ἀποκαλυπτόμενος ἀντιπαρῆλθε.

Ἡ σελήνη κατὰ τὴν ὥραν ταύτην αἰωρουμένη ἀνὰ τὸ ἄπειρον, ῥίπτει δίκην ἠλεκτρικοῦ λαμπτῆρος τὴν ὠχρὰν τῶν ἀκτίνων της δέσμην ἐπὶ τοῦ ὑψίστου καὶ καταλεύκου θείου τούτου οἴκου, αἰγλήεντα οὕτω καὶ ὡς ἐν φαντασμαγορικῇ εἰκόνι ἀναδεικνύουσα αὐτὸν μὲ τοὺς μεγαλοπρεπεῖς ἐκ στιλπνοῦ πεντελικοῦ μαρμάρου κίονάς του καὶ μὲ τὴν ἀπαραμίλλου ἀρχιτεκτονικῆς γραφικότητά του.

Ἡ εἰδωλολάτρις κατὰ τὴν στιγμὴν ἐκείνην ψυχή μου ἀπηύθυνε θερμοτάτην προσευχὴν πρὸς τοὺς θεούς, οἵτινες τόσον ὑπεράνω τῶν κοινῶν θνητῶν ὑμνοῦντο τότε καὶ ἐλατρεύοντο, καὶ τοιαῦτα πρὸς τοὺς προγόνους μας ἐνέπνευσαν ἔργα.

Ἐξημερώθημεν πρὸ τοῦ πορθμοῦ τῆς Εὐβοίας. Ἐδῶ ἡ φύσις παρουσιάζεται ἐν ὅλῃ τῇ ἰδιοτρόπῳ φιλαρεσκείᾳ της, ἐστολισμένη ἀληθῶς μὲ ἔνδυμα, οὐτινος τὴν περιγραφὴν μόνον οἱ ἀναγνώσαντες παραμύθια τῆς Χαλιμᾶς ἐφαντάσθησαν.

Ἡ νῆσος Εὔβοια ἀποσπασθεῖσα διὰ τοῦ πορθμοῦ τοῦ Εὐρίπου ἀπὸ τῆς λοιπῆς στερεᾶς Ἑλλάδος σχηματίζει στενὸν θαλάσσιον ἐν ἀδιαπτώπῳ πάλῃ πρὸς τὰς ἑκατέρωθεν πλήρεις ἐλιγμῶν ἀκτὰς διατελοῦν. Βλέπει τις ὅτι τὸ ὕδωρ ἐδῶ εἶναι ξένος παρείσακτος καὶ ὅτι μόνον διὰ τῶν ἰσχυρῶν ρευμάτων τῆς ἐντεῦθεν καὶ ἐκεῖθεν ἀνοικτῆς θαλάσσης κατορθοῖ νὰ μὴ κατανικᾶται ὑπὸ τῆς χέρσου. Καὶ μαίνεται καὶ βράζει καὶ ἐκσπᾷ εἰς ἀφροὺς καὶ κυλινδοῦται περὶ ἑαυτὸ σχηματίζον ὀπὰς ἐν αἷς ἀπειλεῖ νὰ ἀπορροφήσῃ πάντα ἀψηφοῦντα τὴν δύναμίν του.

Αἱ τρίαιναι πασῶν τῶν ὑποβρυχίων τῆς Ἑλλάδος θεοτήτων φαίνεται ὅτι ἐνταῦθα συνησπίσθησαν κατὰ τῆς τολμητίου ἀνθρωπίνης δυνάμεως, ἥτις ἐπενόησε νὰ περικλείσῃ αὐτὸ εἰς τόσον στενὰ ὅρια. Καὶ εἰς ἀντεκδίκησιν ὅσον ἐπίσημον κἂν ἢ τὸ διὰ τῶν στενῶν διερχόμενον ἀτμόπλοιον, ὅσον καὶ ἂν ἐπείγεται νὰ διέλθῃ, θὰ ὑποβληθῇ εἰς τὴν ἰδιότροπον καὶ τυραννικὴν τοῦ ρεύματος δοκιμασίαν, θὰ ἀναμείνῃ ὅπως ἡ διάθεσις τῆς διευθύνσεως τῶν ὑδάτων ἐπιτρέψῃ τὴν διάβασιν.

Ἡ Χαλκίς, ἡ πρωτεύουσα τοῦ νομοῦ τῆς Εὐβοίας εὑρίσκεται ἀκριβῶς ἐπὶ τοῦ περάματος. Ἡ πρὸς τὴν παραλίαν πλευρὰ αὐτῆς εἶναι ὡραιοτάτη, ἡ πέραν δὲ τῆς προκυμαίας ἐπεκτεινομένη παραλιακὴ ὁδὸς μετὰ τῶν θερινῶν ἐπαύλεών της δίδει εἰς τὸν μὴ ἐπισκεφθέντα τὸ ἐσωτερικὸν τῆς πόλεως ἀρίστην περὶ τῆς ἀρχιτεκτονικῆς καὶ φυσικῆς καλλονῆς αὐτῆς ἰδέαν.

Δὲν ἐξήλθομεν εἰς τὴν Χαλκίδα, ἣν πρὸ ἑνὸς ἀκριβῶς ἔτους ἐπεσκέφθημεν. Ὡς προείπομεν ζητοῦμεν τὴν ζωὴν τῆς ἀνοίξεως εἰς τὰ δάση καὶ τοὺς ἀγρούς, εἰς τὰς μικρὰς κώμας, εἰς τὰς ἀκατοικήτους σχεδὸν ἀκτάς. Δὲν μᾶς ἑλκύει ποσῶς ὁ ἡμιπεπολιτισμένος καὶ ἡμιαριστοκρατικὸς βίος τῶν ἐπαρχιακῶν πόλεων.

Ἐξακολουθοῦμεν λοιπὸν τὸν πλοῦν μας μέχρι Λίμνης καὶ ἐκεῖθεν μέχρι Νέας Πέλλης μικρᾶς παραλίου κώμης, ἀποικισθείσης ὑπὸ Μακεδόνων ἐκ τῆς Πέλλης τῆς Μακεδονίας. Εἶναι τὸ ἐπίνειον τῆς πόλεως Ἀταλάντης πρωτευούσης τῆς Λοκρίδος, ἥτις ἀπέχει αὐτῆς περὶ τὴν ὥραν.

Μακρὰ καὶ στενὴ ἀκατοίκητος ἀλλὰ κατάφυτος νῆσος, ἐγκαρσίως μεταξὺ Εὐβοίας καὶ Νέας Πέλλης κειμένη πρὸς τὴν νοτιοανατολικὴν αὐτῆς πλευράν, ἑτέρωθεν δὲ ἡ ἀμφιθεατρικῶς ἐπεκτεινομένη πρὸς τὴν θάλασσαν παράλιος γραμμή, ἧς τὸ τὸ ἄκρον ἀντικρύζει τὴν Αἰδηψόν, μεταβάλλει τὴν πρὸ τῆς κώμης ταύτης θαλασσίαν ἔκτασιν εἰς λίμνην εὐρεῖαν καὶ ὡραιοτάτην, ἧς τὸ χρῶμα σκιάζουσιν αἱ ὡραιότεραι τοῦ σαπφείρου ἀποχρώσεις. Ὁτὲ διατέμνεται ὑπὸ λωρίδων γαλακτωδῶν καὶ κυανῶν, ὁτὲ ρυτιδοῦται ἐλαφρῶς λικνιζομένη ὑπὸ τῆς ἐπιπνεούσης γλυκείας αὔρας, ἄλλοτε πάλιν ἀκίνητος καὶ λεία ὡς κάτοπτρον, ἀνταναklᾷ ἐντὸς τῶν δροσερῶν στέρνων της τὸ ἐλαιόφυτον τῆς Ἀταλάντης νησύδριον, τὴν ἰόχρουν τῆς Εὐβοίας βουνοσειρὰν καὶ τὸν στενὸν καὶ σπαρτόφυτον βραχίονα ἐφ' οὗ ἐξαπλοῦνται νωχελῶς ἐγκατασπερμένοι οἱ μικροὶ καὶ κατάλευκοι οἰκίσκοι τῆς κώμης τῶν Λιβανωτῶν.

Σιγὴ μεγαλοπρεπὴς καὶ ἠρεμία ἀδιάπτωτος δεσπόζει ἐπὶ τῆς μικρᾶς κώμης, ἥτις φέρει τὸ ὄνομα τῆς πατρίδος τοῦ μεγίστου κατακτητοῦ τῆς ἀρχαιότητος. Ἡ προτομὴ τοῦ Μεγάλου Ἀλεξάνδρου χρησιμεύει ὡς σφραγὶς καὶ οἰκόσημον εὐγενείας τοῦ μικροῦ καὶ πτωχοῦ δήμου, ὅστις καταλέγει μεταξὺ τῶν πολιτῶν καὶ αὐτὸν τὸν βαρῶνον Σίνναν, τὸν ἰδίαις δαπάναις ἱδρύσαντα ἐνταῦθα περικαλλῆ ἐκ μαρμάρου κρήνην, καταδεδικασμένην ὅμως εἰς διαρκῆ λειψυδρίαν.

Ἡ πρὸς βορρὰν καὶ νότον τῆς κύμης τελμάτωσις τοῦ ἐδάφους καθιστᾷ τὸ κλῖμα νοσηρὸν καὶ χρωματίζει τὴν κανονικὴν καὶ γραφικὴν κῶν κατοίκων φυσιογνωμίαν μὲ τὸ ὠχρὸν καὶ μαρασμῶδες τῶν πυρετῶν χρῶμα.

Αἱ γυναῖκες ἰδίᾳ αἱ ὑποβαλλόμεναι εἰς τὰς κακουχίας τοῦ ἀγροτικοῦ βίου καὶ τῆς ἐλλιποῦς διατροφῆς μαραίνονται καὶ γηράσκουσιν, ἀπὸ τοῦ τριακοστοῦ τῆς ἡλικίας των ἔτους. Καλὴν κατατομὴν προσώπων, ὡραιοτάτους ἰδίᾳ ὀφθαλμοὺς ἀπαντᾷ τις ἐνταῦθα, αἱ μικρῶν τινων δὲ παίδων καὶ κορασίδων φυσιογνωμίαι ἠδύναντο νὰ προκαλέσωσι τὴν προσοχὴν παντὸς καλλιτεχνου.

Ἡ γλυκεῖα ἡ γαλανὴ θάλασσα εἶναι ἡ εὐεργετικὴ μήτηρ καὶ τροφὸς τῶν πλείστων τῆς κώμης κατοίκων. Οὐδαμοῦ ἴσως τῶν ἑλληνικῶν θαλασσῶν ὑπάρχει τοιαύτη ἀφθονία παχυτάτων καὶ εὐγέστων ἰχθύων, καὶ ἐν γένει θαλασσίων ὀστρίων εἰς τὴν ἁλιείαν τῶν ὁποίων ἀσχολοῦνται οἱ τῆς Νέας Πέλλης κάτοικοι

Ἀγαπῶ τὴν θάλασσαν αὐτὴν διὰ τὴν ἄρρητον μαγείαν ἣν ἀποπνέει, διὰ τὰς ἐξόχους εἰκόνας ἃς ἀνὰ πᾶσαν στιγμὴν ἐναλλάσσει, διὰ τὴν γλυκεῖαν καὶ μειλίχιον ὄψιν, ἣν διετήρησε κατὰ πάσας τὰς ἡμέρας τῆς ἐνταῦθα διαμονῆς μου. Τὴν ἀγαπῶ διότι, διὰ τῆς λείας ὡς διαφανοῦς ὁλοσηρικοῦ ἐπιφανείας της μοὶ παρέσχε τὸ ὑπέρτατον γόητρον, τὴν θαυμασίαν ἀπόλαυσιν τῆς μελέτης τοῦ βυθοῦ αὐτῆς, τῶν ὑποβρυχίων κήπων της μὲ τὰς μυρίας τοῦ πρασίνου ἀποχρώσεις, τῆς ἐξερευνήσεως τῶν κατοικιῶν τῶν θαλασσίων ζώων της. Μοὶ παρέσχε τὴν εὐκαιρίαν νὰ μελετήσω τὰ ἤθη καὶ ἔθιμα αὐτῶν, νὰ θαυμάσω τὴν προβλεπτικότητά των, τὰς ἐπινοήσεις των, ὅπως διαλάθωσι τὴν προσοχὴν τοῦ φυσικοῦ ἐχθροῦ των, τοῦ θηριωδεστάτου τῶν θηρίων ἀνθρώπου!

Ἐχῖνοι, πολύποδες, πεταλίδες, καὶ παντοειδὴ ὄστρεα, ἐν τῷ βυθῷ τῆς θαλάσσης ἐμφωλεύοντα, παριστῶσι θέαμα περὶ ἔργον ἐν τῇ πολυμηχάνῳ τῶν φωλεῶν των κατασκευῇ. Ὁ θάλαμος ἰδίᾳ τοῦ πολύποδος προδίδει ὅτι τὸ τόσον ἀτελὲς τοῦτο ὄν, κέκτηται ἐμπειρίαν ἀρχιτέκτονος, καὶ κρίσιν καὶ προβλεπτικότητα πεπειραμένου πολεμιστοῦ. Τὴν φωλεάν του ἐπιστρώνει διὰ λίθων καὶ καλύπτει δι' ὀστρέων μικρῶν, ὧν τὸ ζῶον μεταχειρίζεται πρὸς ἰδίαν συντήρησιν. Ὁ ἁλιεὺς—καὶ τὸ φονικὸν καὶ ἄχαρι τοῦτο ἔργον ἀνελάβομεν καὶ ἡμεῖς κατὰ τὴν ἐνταῦθα διαμονήν μας—φέρων σιδηροῦν κάμακα ἀπωθεῖ δι' αὐτοῦ τὰ ὄστρεα, πρὸς εὐκολωτέραν τοῦ πολύποδος σύλληψιν. Οὗτος ὅμως εἰδοποιούμενος ὑπὸ τῆς μετακινήσεως ταύτης τῶν ὀστρέων περὶ τοῦ ἀπειλοῦντος αὐτὸν κινδύνου εἰσχωρεῖ διὰ τῶν λίθων εἰς τὰ βάθη τοῦ θαλάμου του, ὁπόθεν ἡ ἐξαγωγὴ αὐτοῦ ἀποβαίνει ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ἀδύνατος.

Ἐὰν ὅμως δὲν προφθάσῃ νὰ κρυφθῇ ἐγκαίρως τότε μεταξὺ αὐτοῦ καὶ τοῦ ἁλιέως συνάπτεται ἀγὼν πεισματώδης καὶ δὲν παραδίδεται πρὶν ἐξαντλήσῃ πᾶσαν τὴν δύναμίν του. Θέτει εἰς ἐνέργειαν τὴν ὑπὸ τὸν θάλαμον συσσωρευμένην ἄμμον, ἡσῇ ἀπότομος καὶ στρατηγικὴ ἐκτίναξις θολώνει τὸ ὕδωρ, καὶ οὕτως ὁ ἐχθρὸς χάνει πᾶν ἴχνος τοῦ διωκομένου ζώου. Ὅταν δ' ἐξησθενημένος καὶ ἐκτὸς μάχης ἀνασύρεται, τότε παριστᾷ ἀκριβῶς τὴν εἰκόνα ἀνθρώπου συλλαμβανομένου ὑπὸ κακούργων καὶ ἀγωνιζομένου τὸν ὕστατον ἀγῶνα πρὸς σωτηρίαν του. Οἱ ὀκτὼ πλόκαμοι σχηματίζοντες περὶ τὸ σῶμα αὐτοῦ κυκλοτερῆ ἀκτῖνα τίθενται εἰς ἰλιγγιώδη κίνησιν ἀνὰ τὴν φορὰν τοῦ ὕδατος, τίς οἶδε δὲ ὁποίας σπαρακτικὰς κραυγάς, ἀκουστὰς μόνον παρὰ τῶν λοιπῶν θαλασσίων ζώων ἐκπέμπει ἐν τῇ ὑστάτῃ ἐκείνῃ τῆς ζωῆς πρὸς τὸν θάνατον πάλῃ. Τὸ πεδίον τῆς μάχης, ἐν ᾗ τόσα πίπτουσι θύματα, ἐν ᾗ ἐν ὑστάτῃ σπασμωδικῇ κινήσει ἡ ζωὴ ἀφίνει τὸ σῶμα τόσων θαλασσίων ὑπάρξεων εἶναι τὸ κοίλωμα τῆς λέμβου.

Πόσων ἀτυχῶν τοιούτων ὑπάρξεων τὴν ζωὴν καὶ εὐτυχίαν ἐπεβουλεύθημεν ἀπὸ τῆς μεταβάσεώς μας ἐκ Νέας Πέλλης εἰς τὸ ἐν τῷ μέσῳ τῆς λίμνης κείμενον μικρὸν καὶ θαλερώτατον νησύδριον τοῦ Ἁγίου Νικολάου δὲν δυνάμεθα ἀκριβῶς νὰ ὑπολογίσωμεν. Τὸ βέβαιον εἶναι ὅτι ἡ τρυφερὰ καὶ εὐαίσθητος φημιζομένη γυναικεία φύσις δὲν ἐξανίσταται ἢ λίαν ἀσθενῶς κατὰ τοιούτων αἱμοχαρῶν καὶ βανδαλικῶν πράξεων. Τοὐναντίον ἐθεωροῦμεν ἀληθὲς κατόρθωμα τὴν ἀπόσπασιν μικροῦ ἐχίνου ἢ ἀκάκου πεταλίδος, ἐκ τοῦ θαλασσίου βράχου ἐφ' οὗ ἦτο προσκεκολλημένη ὡς ἐπὶ τῆς μόνης τῆς ζωῆς των σανίδος.

Μετὰ ἁλιείαν δύο ἢ τριῶν ὡρῶν ἀποβιβαζόμεθα εἰς τὸ γραφικώτατον νησύδριον, τοῦ Ἁγίου Νικολάου ὅπερ ὡς φιλάρεσκος νηρὴς περιβεβλημένη στολὴν ἐκ σμαράγδων προβάλλει τὴν γελαστὴν ὄψιν ὑπερθεν τῆς θαλασσίας ἐπιφανείας. Ἀπὸ τῆς νήσου ταύτης, ἣν ἐντὸς δέκα λεπτῶν δύναταί τις νὰ περιέλθῃ ἀπὸ ἄκρου εἰς ἄκρον τὸ πέριξ θέαμα εἶναι ἀληθῶς ἐξαίσιον. Ἐντεῦθεν κλιμακωτὴ σειρὰ τῶν ὀρέων τῆς Εὐβοίας ὡς καὶ τῆς παραλίας τῆς Λοκρίδος μετὰ ἀλληλοδιαδόχων ἀνὰ τὸν Ὀπούντειον κόλπον τῆς ξηρᾶς ἐξοχῶν, ἃς ποικίλλει καὶ γραφικωτάτας καθιστᾷ τὸ πράσινον τῆς καλλιεργημένης γῆς μετὰ τοῦ ἰοβαφοῦς τῆς ἀγόνου καὶ ἐγκαταλελειμμένης χέρσου. Ὀλίγον ἀπωτέρω πρὸς τὸ ἕτερον στόμιον τῆς θαλάσσης ἡ Αἰδηψὸς ἐρριμένη ὑπὸ τοὺς πρόποδας τῆς βουνοῦ, ἐκεῖθεν δὲ αὐτῆς τὰ βουνὰ τοῦ Βώλου, ἐν ἁρμονικωτάτῃ καὶ ποικίλῃ τῶν γραμμῶν ἐπιπλοκῇ. Πρὸς τὴν βόρειον πλευράν, ἥτις σχηματίζει τὸν ἀριστερὸν βραχίονα τοῦ Ὀπουντείου κόλπου, ἐπὶ σπαρτοφύτου ἀπεράντου ἐκτάσεως ἐρριμένη νωχελῶς μικρὸν ὑπεράνω τῆς θαλάσσης μικρὰ κώμη γεννήσασα τὸν κορυφαῖον τῶν γιγάντων τῆς Ἑλληνικῆς ἐπαναστάσεως, τὸν ἥρωα τῆς Γραβιᾶς Ὀδυσσέα Ἀνδρούτσον. Ὀλίγον ὑπεράνω τῆς βουνοσειρᾶς τῆς Λοκρίδος τῆς φερούσης τὸ ὄνομα *Χλωμοῦ* ὁ Παρνασσὸς προβάλλει τὴν λευκὴν καὶ πολιότριχα κεφαλήν του, ἐν ὅλῃ τῇ μεγαλοπρεπεῖ ἐπιβλητικότητι τοῦ σεβαστοῦ παραστήματός του καὶ τοῦ ἐνδόξου παρελθόντος του. Ὑπὸ τὸν Χλωμὸν ἐπὶ τῆς πρὸς τὴν Νέαν Πέλλην ἀγούσης κλιτύος ἡ πόλις Ἀταλάντη, ἡ πρωτεύουσα τῆς ἐπαρχίας Λοκρίδος. Ὑπ' αὐτὴν ἀγροὶ ποῦ μὲν πράσινοι, ποῦ δὲ χρυσίζοντες ἐγκατεσπαρμένοι ὑπὸ ἐλαιοδένδρων, καὶ διασχιζόμενοι ὑπὸ πολυπλήθων ποιμνίων.

Τοιοῦτον ἐν περιλήψει τὸ πλαίσιον ὅπερ ἀμφιθεατρικῶς ἐκτείνεται περὶ τὴν θαλασσίαν στεφάνην τοῦ νησυδρίου τοῦ Ἁγίου Νικολάου, προκαλοῦν τὴν ἔκπληξιν καὶ τὸν θαυμασμὸν τοῦ παρατηρητοῦ. Ἐνταῦθα ὁ ζωγράφος συντρίβει ἐκ πείσματος τὴν χρωματοπινακίδα του, αἰσθανόμενος τὴν φυσικὴν ἀδυναμίαν του πρὸς ἀναπαράστασιν τοῦ ἐκπάγλου τούτου τῆς φύσεως ἀριστοτεχνήματος. Ἓν μόνον ὑπολείπεται εἰς αὐτόν. Νὰ προσευχηθῇ γονυκλιτὴς πρὸ τοῦ ἐν τῷ μέσῳ τῆς νήσου λευκοῦ καὶ γραφικωτάτου ναΐσκου τοῦ Ἁγίου Νικολάου, ἵνα ὑμνήσῃ ὀν Πλάστην διὰ τὴν θαυμασίαν τῶν δημιουργημάτων του τελειότητα.

Η ΜΝΗΜΗ ΤΗΣ ΚΑΡΔΙΑΣ

Ὅλον τὸ κράτος εὑρίσκετο ἐν ἀπελπισίᾳ, διότι ὁ νέος βασιλεὺς μετὰ τὸν ἐσχάτως συμβάντα θάνατον τῆς συζύγου του δὲν ἠσχολεῖτο πλέον ποσῶς περὶ τῶν ὑποθέσεων τοῦ κράτους, ἀλλὰ διήρχετο τὰς ἡμέρας καὶ τὰς νύκτας του κλαίων πρὸ τῆς εἰκόνος τῆς νεκρᾶς. Τὴν εἰκόνα ταύτην εἶχεν ἄλλοτε γράψει αὐτὸς ὁ ἴδιος, σπουδάσας τὴν ζωγραφικὴν ἐπίτηδες πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον.

Ἡ εἰκὼν αὕτη ἦτο ἤδη ἡ μόνη παρηγορία τοῦ νέου μονάρχου. Δὲν ἠδύνατο νὰ συγαρατήσῃ τὰ δάκρυα ἀτενίζων πρὸς αὐτήν, ἀλλὰ καὶ δὲν ἀντήλλασσε τὴν ἐκ τῆς πικρίας τῶν θρήνων του προκύπτουσαν γλυκεῖαν παραμυθίαν μὲ τὴν ἀπόλαυσιν τῶν μαγικωτέρων καὶ εὐτυχεστέρων μειδιαμάτων.

Μάτην οἱ ὑπουργοί του προσεπάθουν νὰ τὸν ἀποσπάσωσιν ἀπὸ τῆς μελαγχολίας του ἀναγγέλλοντες αὐτῷ εἰδήσεις περὶ ἐπαναστατήσεως τῶν ὑπ' αὐτὸν χωρῶν. Ἡμέραν μάλιστά τινα ὠργίσθη μεγάλως κατὰ τοῦ κλειδούχου του, ὅστις ἐτόλμησε νὰ τῷ παρατηρήσῃ, ὅτι καὶ αὐταὶ αἱ μεγαλήτεραι τῶν

θλίψεων δὲν πρέπει νὰ διαρκῶσιν αἰωνίως, καὶ ὅτι θὰ ἔπραττε καλῶς νὰ ζητήσῃ παραμυθίαν εἰς νέον γάμον εἴτε μετὰ ἀνεψιᾶς αὐτοκράτορός τινος, εἴτε μετὰ πτωχῆς χωρικῆς, ἀδιάφορον.

Τέρας! ἀνέκραξεν ὁ ἀπαρηγόρητος μονάρχης, τολμᾷς νὰ μοὶ δίδῃς τοιαύτην ἄπιστον καὶ ἄνανδρον συμβουλήν; Θέλεις νὰ φανῶ ἄπιστος εἰς τὴν μᾶλλον λατρευτὴν καὶ ἀξιέραστον τῶν βασιλισσῶν; Μάθε, ἄθλιε, καὶ ἐπανάλαβε τὴν ἀπόφασίν μου ταύτην πρὸς πάντας τοὺς ὑπηκόους μου, ὅτι οὐδέποτε γυνὴ ἄλλη θὰ καθεσθῇ πλέον ἐπὶ τοῦ θρόνου μου, ἐκτὸς ἐὰν εὑρεθῇ τις καθ' ὅλα ὁμοία πρὸς τὸν ἄγγελον, τὸν ὁποῖον ἀπώλεσα.

Καὶ ἔλεγε τοῦτο ὁ πιστὸς σύζυγος, διότι ἐγίνωσκεν ὅτι ἡ βασίλισσα ἦτο τόσον ἐντελοῦς καὶ πρωτοφανοῦς καλλονῆς ὥστε καθ' ὅλην τὴν γῆν δὲν ἠδύνατο νὰ εὑρεθῇ ἄλλη ὁμοία της. Μελαγχροινὴ μὲ μακρὰν μεταξώδη κόμην, μὲ τὸ μέτωπον ὑψηλόν, μὲ ὀφθαλμοὺς μέλαινας καὶ βαθεῖς ὡς τὸ σκότος τῆς νυκτός, μὲ στόμα, ὅπερ ἤνοιγε μειδίαμα, ἀποκαλύπτον σειρὰν στιλπνῶν μαργαριτωδῶν ὀδόντων, μὲ ἀνάστημα καὶ χάριν ἀληθῶς ἡγεμονικήν· ἡ βασίλισσα ἦτο βεβαίως γυνὴ ἀπαραμίλλου κάλλους.

* * *

Πολλοὶ μῆνες παρῆλθον οὕτω καὶ τὰ ἔτη αὐτὰ ἤρχισαν νὰ διαδέχωνται ἄλληλα, χωρὶς οὐδεμία νὰ ἐπέλθῃ μεταβολὴ εἰς τὴν ἀπόφασιν τοῦ βασιλέως. Οἱ ὑπουργοί του οὕτω διῴκουν τὸ κράτος ἐν ὀνόματι αὐτοῦ, εἰσέπραττον τοὺς φόρους, τοὺς ὁποίους ὅμως ἐδαπάνων ἀνεξελέγκτως πρὸς ἰδίαν χρῆσιν, εἰς τρόπον ὥστε ὁ καταπονούμενος καὶ κατακλεπτόμενος οὕτω λαὸς ἐνήργει ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν διαδηλώσεις πρὸ τῶν βασιλικῶν ἀνακτόρων, ἐπικαλούμενος τὴν ἐπέμβασιν τοῦ μονάρχου.

Πλὴν οὗτος παραδιδόμενος ὡς ἦτο εἰς τὴν μελαγχολίαν του οὐδόλως ἐπρόσεχεν εἰς τὰ παράπονα καὶ τὰς διαμαρτυρίας τῶν ὑπηκόων του.

Μίαν πρωΐαν ὅμως, καθ' ἣν στιγμὴν ἡ αὐγὴ ἔβαφε διὰ ροδίνων καὶ κυανῶν χρωμάτων τὰς ὑάλους τῶν παραθύρων του ἄσμα πρωϊνὸν ὡραῖον καὶ δροσερόν, ἀλλ' ἐνταυτῷ ἀσθενὲς ἐκίνησε τὴν περιέργειάν του. Ὁ νέος μονάρχης ἀπεσπάσθη ἔκπληκτος τῆς μελαγχολίας του καὶ ἐπλησίασε πρὸς τὸ παράθυρον. Ἡ ἔκπληξίς του ὑπῆρξε μεγίστη ἐπὶ τῇ θέᾳ μικρᾶς ὡραιοτάτης ποιμενίδος, ἥτις ὡδήγει εἰς τοὺς ἀγροὺς τὸ ἐκ προβάτων ποίμνιόν της. Ἦτο τόσον ξανθή, ὥστε ἡ κόμη της μᾶλλον ἐχρύσου τὸν ἥλιον ἢ ἐχρυσίζετο παρ' αὐτοῦ. Εἶχε τὸ μέτωπον ὀλίγον χαμηλόν, ροδεινὸν ὡς τὰ τρυφερὰ ρόδα, τοὺς ὀφθαλμοὺς μεγάλους καὶ διαυγεῖς ὡς τὴν αἴγλην τῆς αὐγῆς καὶ τὸ μικρόν της στόμα θαλερώτερον τοῦ χαμοκεράσου ἄφινε νὰ φαίνωνται μικροὶ καὶ ὡραῖοι μαργαρῖται.

Ἀλλ' ἡ εὐάρεστος αὕτη ἔκπληξις τοῦ βασιλέως δὲν διήρκεσε πολύ. Μεμφόμενος ἑαυτὸν διότι ἄλλη γυνὴ εἵλκυσε τὴν προσοχήν του, ἔκρυψε παρευθὺς τοὺς ὀφθαλμούς του διὰ τῶν χειρῶν καὶ ἐπανῆλθε πρὸς τὴν προσφιλῆ εἰκόνα, πρὸ τῆς ὁποίας γονυκλινὴς ἤρχισε νὰ κλαίῃ καὶ ὀδύρεται. Εἶχεν ἤδη λησμονήσει ὅτι ἡ ποιμενὶς διῆλθε πρὸ ὀλίγου τοῦ παραθύρου του ψάλλουσα. Ἄ! εἶναι βεβαία, ἔλεγε στενάζων, ὅτι ἡ πενθοῦσα καρδία μου σοὶ ἀνήκει διὰ παντός, ἀφοῦ δὲν ὑπάρχει οὐδαμοῦ γυνὴ ἐντελῶς ὁμοία πρὸς σέ. Ἵνα δὲ ἄλλη βασίλισσα καταλάβῃ παρὰ τὸν θρόνον μου καὶ ἐν τῇ καρδίᾳ μου τὴν θέσιν σου, αὕτη ὀφείλει νὰ ἦναι ἐντελῶς ὁμοία πρὸς τὴν εἰκόνα σου, ἣν λατρεύω νυχθημερόν.

* * *

Τὴν ἐπαύριον ἐνῷ ὁ βασιλεὺς προσήρχετο, ἵνα καὶ πάλιν γονυκλιτὴς διημερεύσῃ παρὰ τὴν εἰκόνα τῆς λατρευτῆς συζύγου του, ἔστη μετ' ἐκπλήξεως πρὸ αὐτῆς. Παράδοξον πρᾶγμα, εἶπε καθ' ἑαυτόν. Βεβαίως ἡ αἴθουσα αὕτη εἶναι ὑγρὰ καὶ ὁ ἀήρ, ὃν ἀναπνέει τις ἐν αὐτῇ δὲν εἶναι καλὸς καὶ διὰ τὰς εἰκόνας. Διότι ἐπὶ τέλους ἐνθυμοῦμαι καλῶς ὅτι ἡ κόμη τῆς λατρευτῆς μου βασιλίσσης δὲν ἦτο τόσον σκοτεινή, ὅσον μοὶ φαίνεται σήμερον. Ἐρωτίζετο καλῶς ἐδῶ καὶ ἐκεῖ, ὡς ἐνθυμοῦμαι μὲ τὸ χρῶμα τῆς αὐγῆς καὶ ὄχι μὲ τὸ τῆς νυκτός.

Ἐζήτησε τότε τὴν χρωματοπινακίδα καὶ τοὺς χρωστῆρας του καὶ ἐδιόρθωσε παρευθὺς τὴν ὑπὸ τοῦ ὑγροῦ ἀέρος, ἀναμφιβόλως, ἀλλοιωθεῖσαν εἰκόνα. Ἐν ἐκστάσει ἤδη πρὸ αὐτῆς μονολογῶν ἔλεγε: Ἰδοὺ ἀληθῶς ἡ ἐλαφρῶς χρυσῆ κόμη, ἣν τόσῳ παραφόρως ἠγάπων, καὶ ἣν δὲν θὰ λησμονήσω ποτέ. Καὶ τὴν καρδίαν πλήρης περιλύπου χαρᾶς ὡρκίσθη καὶ πάλιν πρὸ τῆς εἰκόνος πίστιν αἰώνιον.

Ἀλλ' ἀληθῶς ἀπὸ τῆς ἡμέρας ταύτης πονηρόν τι πνεῦμα ἐφαίνετο ἀρεσκόμενον νὰ τὸν βασανίζῃ, ἢ μᾶλλον νὰ τὸν ἐμπαίζῃ. Διότι μόλις παρῆλθον τρεῖς ἡμέραι καὶ ἠναγκάσθη νὰ ἀναγνωρίσῃ ὅτι ἡ εἰκὼν εἶχε καὶ πάλιν ὑποστῆ ἐπαισθητὰς ἀλλοιώσσεις. Τί συνέβαινε λοιπόν; Διατὶ τὸ μέτωπον ἐκεῖνο τῷ ἐφαίνετο ἤδη παρὰ φύσιν ὑψηλόν; Εἶχε καλὴν μνήμην εὐτυχῶς! Ἦτο δὲ βέβαιος ὅτι ἡ ἀποθανοῦσα βασίλισσα εἶχε τὸ μέτωπον χαμηλόν, ραδινόν, θαλλερὸν ὡς τρυφερὸν ρόδον. Δι' ὀλίγων καὶ πάλιν γραμμῶν κατεβίβασε χρυσοῦς τινας πλοκάμους καὶ ἐχρωμάτισε τὸ μέτωπόν της δι' ὡραίου, τρυφεροῦ, ἀνθηροῦ ροδίνου χρώματος. Καὶ ἠσθάνετο ἤδη τὴν καρδίαν πλήρη γλυκείας στοργῆς διὰ τὴν οὕτω ἀνασκευασθεῖσαν εἰκόνα.

Τὴν ἐπιοῦσαν νέαν καὶ πάλιν ἐπαρατήρησεν ἀλλοίωσιν ἐπὶ τῆς εἰκόνος. Βεβαίως οἱ ὀφθαλμοὶ καὶ τὸ στόμα τῆς εἰκόνος εἶχον μεταβληθῆ ὑπὸ μυστηριώδους δυνάμεως, ἢ ἴσως ὑπὸ τυχαίου τινὸς συμβεβηκότος. Οὐδέποτε ἡ λατρευτὴ ἔσχε τοὺς ὀφθαλμοὺς τόσον μέλανας ὡς τὴν σκοτεινὴν νύκτα, ἀλλ' οὔτε τὸ στόμα παχύ, ἀφῖνον νὰ φαίνωνται καὶ αἱ δύο σειραὶ μαργαριτωδῶν ὀδόντων. Ὄχι! Τὸ γλυκὺ κυανοῦν τοῦ οὐρανοῦ δὲν ἠδύνατο νὰ συγκριθῇ πρὸς τὴν σαπφείρινον αἴγλην τῶν ὀφθαλμῶν, δι' ὧν ἐκείνη τὸν ἠτένιζεν. Ὡς πρὸς τὸ στόμα της δὲ ἦτο τόσῳ μικρόν, ὡμοίαζε τόσῳ πρὸς χαμοκέρασον, ὥστε δὲν ἠδύνατο νὰ ἐννοήσῃ τὴν ἐπελθοῦσαν μεταβολήν.

Ὁ νέος μονάρχης κατελήφθη ὑπὸ παραφόρου ὀργῆς, κατὰ τῆς ἀχρείας ἐκείνης εἰκόνος, ἥτις κατέστρεφε διὰ τῆς ἐπελθούσης ἀνομοιότητος τόσας προσφιλεῖς ἀναμνήσεις! Ἐὰν ἠδύνατο νὰ θέσῃ ὑπὸ τὴν κυριότητά του τὸν μισητὸν μάγον ὅστις ἐπέφερε τὰς ἀλλοιώσεις ταύτας—διότι δὲν ὑπῆρχεν ἀμφιβολία ὅτι εἰς ἀόρατόν τινα δύναμιν ὠφείλετο ἡ ἀλλοίωσις αὕτη—θὰ τὸν ἐξεδικεῖτο ἀμειλίκτως. Ἀκόμη ὀλίγον καὶ θὰ ἀπέσπα ἀπὸ τοῦ τοίχου, ἵνα καταπατήσῃ ὑπὸ τοὺς πόδας του τὴν ψευδομένην ἐκείνην εἰκόνα. Κατεπραύνθη ἐν τούτοις σκεπτόμενος, ὅτι ὑπῆρχε θεραπεία διὰ τὸ κακὸν τοῦτο. Ἐτέθη καὶ πάλιν ἐπὶ τὸ ἔργον καὶ ἤρξατο ζωγραφίζων κατὰ τὰς πιστὰς ἀναμνήσεις καὶ ὑπαγορεύσεις τῆς καρδίας του. Καὶ μετ' ὀλίγας ὥρας ἡ εἰκὼν παρίστα ὡραίαν γυναῖκα μὲ ὀφθαλμοὺς

κυανοῦς, ὡς τὴν μακρόθεν ἀντανακλῶσαν ἠώ, μὲ στόμα μικρὸν καὶ ἐρυθρὸν ὡς χαμοκέρασον. Καὶ ἠτένιζε πρὸς τὴν βασίλισσαν μὲ βλέμμα περιπαθὲς πλῆρες πόνου καὶ ἀγάπης. Ὦ! ναί! εἶνε αὐτή· ἔλεγε στενάζων. Τόσον δ' ἐπείσθη, ὥστε καθ' ἣν ἡμέραν ὁ ὑπουργός του τὸν συνεβούλευσε νὰ νυμφευθῇ μετὰ μικρᾶς ποιμενίδος, ἥτις διήρχετο ἀνὰ πᾶσαν πρωΐαν πρὸ τῶν ἀνακτόρων του ψάλλουσαν ὡραῖον ᾆσμα, καὶ ἥτις ὡμοίαζε καθ' ὅλα πρὸς τὴν εἰκόνα τῆς λατρευτῆς βασιλίσσης ὁ νέος μονάρχης οὐδεμίαν ἐπέφερεν ἀντίρρησιν.

ΧΑΡΑΚΤΗΡΙΣΜΟΣ ΠΛΟΥΣΙΟΥ ΚΑΙ ΠΤΩΧΟΥ

Ὁ Γάστων ἔχει τὴν ὄψιν φαιδρὰν τὸ πρόσωπον στρογγύλον τὰς παρειὰς εὐτραφεῖς τὸ βλέμμα ἀτενὲς καὶ ἀσφαλές, τοὺς ὤμους πλατεῖς τὸν στόμαχον προέχοντα, τὸ βάδισμα σταθερὸν καὶ θαρραλέον. Ὁμιλεῖ μετὰ πεποιθήσεως. Τὸν συνδιαλεγόμενον μετ' αὐτοῦ ἀναγκάζει νὰ ἐπαναλαμβάνῃ συχνάκις ὅ,τι διηγεῖται, καὶ μετρίως ἐγκρίνει τὰ λεγόμενά του· ἐκτυλίσσει πλατὺ ρινόμακτρον, καὶ ἀπομύσσεται μετὰ μεγάλου θορύβου, πτύει πολὺ μακρὰν καὶ πτερνίζηται δυνατά. Κοιμᾶται βαθέως καὶ τὴν νύκτα καὶ τὴν ἡμέραν καὶ ρογχαλίζει.

Εἰς τὴν τράπεζαν ἢ εἰς τὸν περίπατον καταλαμβάνει μεγαλειτέραν θέσιν ἀπὸ κάθε ἄλλον. Ὅταν βαδίζῃ μὲ ἴσους του τοποθετεῖται πάντοτε εἰς τὸ κέντρον· ἂν σταματήσῃ, σταματῶσι καὶ οἱ ἄλλοι· ὅλα ἐξ αὐτοῦ κανονίζονται· διακόπτει καὶ διορθώνει τοὺς ὁμιλοῦντας, τοῦτον ὅμως οὐδεὶς διακόπτει· πάντες τὸν ἀκούωσι ἐφ' ὅσην ὥραν θέλει νὰ ὁμιλῇ εἶναι πάντοτε τῆς γνώμης του καὶ πιστεύουσιν ὅ,τι δήποτε καὶ ἂν τοῖς εἴπῃ.

Ὅταν καθίσῃ, τὸν βλέπετε νὰ ἐξαπλοῦται ἐπὶ ἀνακλίντρου, ἔχων τὸν ἕνα πόδα ἐπὶ τοῦ ἄλλου, νὰ συνωφρυοῦται νὰ καταβιβάζῃ τὸν πῖλον ἀποκρύπτων τοὺς ὀφθαλμούς του διὰ νὰ μὴ βλέπῃ κανένα, ἢ νὰ ὑψώνῃ αὐτὸν κατόπιν ὅπως ἀποκαλύψῃ τὸ μέτωπόν του ἐξ ὑπερηφανείας ἢ θράσους. Εἶνε εὐχάριστος, ἀγαπᾷ τοὺς μεγάλους γέλωτας, εἶναι ἀνυπόμονος, σκωπτικός, θυμώδης, ἀκόλαστος, πολιτικός, μυστηριώδης ἐπὶ τῶν συγχρόνων γεγονότων· εὐμοιρεῖ προτερημάτων καὶ πνεύματος.

Εἶναι πλούσιος.

Ὁ Φαίδων ἔχει τοὺς ὀφθαλμοὺς κοίλους καὶ τὴν ὄψιν ἐμπαθῆ, τὸ σῶμα ξηρὸν καὶ ἰσχνὰς τὰς παρειάς· κοιμᾶται ὀλίγον ὁ δὲ ὕπνος του εἶναι πολὺ ἐλαφρός· εἶναι βυθισμένος εἰς τοὺς διαλογισμούς του, ὀνειροπολεῖ, παριστᾷ δὲ μορφὴν βλακὸς καί τοι τυγχάνει πεπροικισμένος ὑπὸ πνεύματος, λησμονεῖ νὰ λέγῃ ὅ,τι εἰξεύρει, ἢ νὰ ὁμιλῇ περὶ συμβάντων ἅτινα τῷ εἶνε γνωστά, καὶ ἂν ἐνίοτε ἐπιχειρήσῃ τοῦτο, δυσκόλως τὸ φέρει εἰς πέρας· ὅταν ὁμιλῇ νομίζει ὅτι ἐπιβαρύνει τοὺς ἄλλους, ὁμιλεῖ δὲ συντόμως καὶ μετὰ ψυχρότητος· δὲν προκαλεῖ τὴν προσοχὴν τῶν ἄλλων οὐδὲ τὸν γέλωτα αὐτῶν. Αὐτὸς ὅμως χειροκροτεῖ, μειδιᾷ εἰς ὅ,τι λέγουσιν οἱ ἄλλοι καὶ εἶνε πάντοτε τῆς γνώμης των· τρέχει, πετᾷ σχεδόν, διὰ νὰ ἐκτελέσῃ μικρὰς των ὑπηρεσίας· εἶνε εὐγενὴς τοὺς τρόπους κόλαξ, καὶ πάντοτε πρόθυμος· εἶνε μυστηριώδης εἰς τὰς ὑποθέσεις του καὶ ἐνίοτε ψεύστης.

Εἶνε δεισιδαίμων ἐνδοιαστικὸς καὶ δειλός· βαδίζει ἡσύχως καὶ ἐλαφρῶς, ὡσὰν νὰ φοβῆται πατῇ τὴν γῆν, ἔχων τοὺς ὀφθαλμοὺς πρὸς τὰ κάτω, καὶ δὲν τολμᾷ νὰ ἀτενίσῃ τοὺς διερχομένους· δὲν εἶνε ἐξ ἐκείνων οἵτινες σχηματίζουσι κύκλον συνομιλίας, ἀλλ' ἵσταται πάτοτε ὄπισθεν τοῦ λαλοῦντος, λαθραίως λαμβάνει γνῶσιν τῶν λεγομένων καὶ φεύγει ἀμέσως ἂν ἴδῃ ὅτι τὸν παρατηροῦσι.

Δύναταί τις νὰ εἴπῃ περὶ αὐτοῦ ὅτι σχεδὸν δὲν καταλαμβάνει θέσιν· πηγαίνει ἔχων πάντοτε τοὺς ὤμους συμμαζευμένους τὸν πῖλον καταβιβασμένον πρὸς τοὺς ὀφθαλμούς, διὰ νὰ μὴν εἶνε καταφανής· διπλώνεται καὶ συσπειροῦται ἐντὸς τοῦ μανδύου του. Ὅσῳ στενόχωρος καὶ πλήρης κόσμου καὶ ἂν εἶναι ἡ αἴθουσα, εὑρίσκει πάντοτε τρόπον ἀκόπως νὰ διολισθαίνῃ καὶ νὰ περιφέρηται χωρὶς νὰ εἶναι θεατός.

Ἐὰν τῷ εἴπωσι νὰ καθίσῃ, μόλις κάθηται εἰς τὸ ἄκρον τῆς καθέκλας, ὁμιλεῖ χαμηλοφώνως καὶ προφέρει κακῶς. Βήχει καὶ ἀπομύσσεται κάτωθεν τοῦ πίλου του, πτύει σχεδὸν ἐπάνω του, ἐὰν δὲ θέλῃ νὰ πταρνισθῇ, περιμένει νὰ εὑρεθῇ μόνος του ὅπως πράξῃ τοῦτο, ἢ ἂν δὲν ἠμπορέσῃ νὰ κρατηθῇ πτερνίζηται λάθρα καὶ χωρὶς τὰ ἐννοηθῇ ἀπὸ τοὺς γείτονάς του· ἐπιδαψιλεύει δὲ ἀφθόνως εἰς πάντας χαιρετισμοὺς καὶ φιλοφρονήσεις.

Εἶναι πτωχός.

(Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ). **Παρθενόπη Καρδαρᾶ.**

ΓΙΑΤΙ Μ' ΑΦΗΚΕΣ ΜΟΝΑΧΗ;

(**Ἀκροστιχίς**).

Κελάδησον, κελάδησον νύμφη καμαρωμένη
μὲ τὰ γλυκὰ τὰ χείλη σου.
Ρίπτε καὶ σκόρπα τ' ἄνθη σου σ' ἐμὲ τὴν πονεμένη
τὴν ἄτυχη τὴ φίλη σου.
Ὕψωσε ἐλίγο τὴ φωνὴ τῆς μούσης σου ν' ἀκούσω
τὴν λεξιν «ἀδελφοῦλά μου».
Στὸν τόνο της γλυκά, γλυκὰ τή λύρα μου νὰ κρούσω
γιατί πον' ἡ καρδοῦλα μου.
Τῆς λύπης μου ἐγλύκανες πολλάκις τὴν πικράδα
καὶ μοῦ προξένησες χαρά.
Ἀγγελοσῶστις μ' ἔγινες· ἐν ὥρᾳ ἀποφράδᾳ
δὲ μ' ἄφινες 'ς τὰ λυπηρά.
Λαλεῖς κι' ἂν εἶναι θύελλα, γίνετ' εὐθὺς εὐδία
μὲ τὴν ἀθώα σου ψυχή.
Λείπεις καὶ λείπει ἀπ' ἐμὲ τὸ θάρρος, ἡ καρδία....
γιατί μ' ἀφῆκες μοναχή;
Ἴσως ἀγγέλου τὴν ψυχὴ τὸ σῶμά σου σκεπάζει
ἀπὸ Θεοῦ σταλεῖσα.
Ἀγάπην εὐαγγελικὴν πρὸς πάντας νὰ μοιράζῃ
ἀνεξαιρέτως ἴσα.

Ἀριστέα Α. Κυριακοῦ

Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΟΥ ΧΕΙΡΟΚΤΙΟΥ

Εἰς ποίαν ἐποχὴν ἀνέρχεται ἡ ἱστορία τῶν χειροκτίων κατὰ τὸν Dupont Cirak.

Ἡ ἱστορία τῶν χειροκτίων παρημελήθη λίαν ὑπὸ τῶν ἐγκυκλοπαιδικῶν. Πρέπει τοῦτο ν' ἀποδοθῇ εἰς τὴν ἄγνοιαν τῶν σοφῶν ἢ μᾶλλον εὗρον τὴν ὑπόθεσιν ταύτην μικροῦ ἐνδιαφέροντος. Τὰ χειρόκτια ἀνέρχονται εἰς τὴν ἀπωτάτην ἀρχαιότητα, ὁ Feuillet de Conehe σημειοῖ τὴν ἐμφάνισίν των μόνον ἐν τῇ ἀρχαίᾳ Ἑλλάδι καὶ ὅμως ἡ ἀρχή των εἶναι πολὺ παλαιοτέρα, διότι ἀπετέλεσεν ἓν ἐκ τῶν ἀπαραιτήτων στοιχείων τοῦ πρωτογενοῦς ἱματισμοῦ· οὕτως ἐν τῇ Γενέσει (κεφ.

27 σλ. 15. 16) ἀναγινώσκομεν. «Καὶ λαβοῦσα Ρεβέκκα τὴν στολὴν Ἡσαῦ τοῦ υἱοῦ αὐτῆς τοῦ πρεσβυτέρου τὴν καλὴν ἣν παρ' αὐτῇ ἐν τῷ οἴκῳ, ἐνέδυσεν αὐτὴν Ἰακὼβ τὸν υἱὸν αὐτῆς τὸν νεώτερον· καὶ τὰ δέρματα τῶν ἐριφίων περιέθηκεν εἰς τοὺς βραχίονας αὐτοῦ καὶ ἐπὶ τὰ γυμνὰ τοῦ τραχήλου αὐτοῦ καὶ ἔδωκε τὰ ἐδέσματα καὶ τοὺς ἄρτους οὓς ἐποίησεν εἰς τὰς χεῖρας Ἰακὼβ τοῦ υἱοῦ αὐτῆς». Καὶ εἶνε νομίζω ἡ πρώτη φορὰ καθ' ἣν πρόκειται περὶ χειροκτίων τὸ δισχίλιοστὸν ἔτος π. Χ. Τώρα ἂς ἐπανέλθωμεν εἰς τοὺς Ἕλληνας. Ὁ Feuillet de Conehe ἐν βιβλίῳ ἐκδοθέντι πρὸ τριάκοντα ἐτῶν ὑπὸ τὸν τίτλον Ὁμιλίαι ἑνὸς περιέργου. Ἀνέκδοτα τῆς ἱστορίας καὶ τέχνης ληφθέντα ἐξ ἑνὸς γραφείου αὐτογράφων καὶ σχεδίων, ὑπενθυμίζει ἡμῖν τὴν 24 ραψῳδίαν τῆς Ὀδυσσείας· τῳόντι ἐν στίχῳ 229 ἀναγινώσκομεν . . . . . περὶ δὲ κνήμησι βοείας κνημῖδας ραπτὰς δέδετο γραπτῶς ἀλεείνων χειρῖδας ἐπὶ χερσὶ βάτην ἕνεκεν....

Ὁ Ξενοφῶν ἐν τῇ Κύρου παιδείᾳ ψέγει τοὺς Μήδους ὅτι μεταχειρίζονται ἡμιχειρίδας παχείας καὶ θερμάς. Δέον νὰ μνημονεύσωμεν πρὸς τούτοις τὰ χειρόκτια τὰ ὁποῖα ἀναφέρει ὁ Ἀθήναιος ὅτι ἔφερεν ὁ μαλθακὸς Πιθύλλος, ὁ ὁποῖος μὴ ἀρκούμενος νὰ φορῇ μόνον εἰς τὰς χεῖράς του ἐφαντάσθη νὰ περιβάλλῃ δι' ὁμοίων καὶ τὴν γλῶσσάν του τοῦθ' ὅπερ τοῦ ἐπέτρεπε νὰ γεύηται καὶ τὰ θερμότερα φαγητά.

Καὶ ὁ Οὐάρων διηγεῖται ὅτι οἱ Ρωμαῖοι συνέλεγον τὰς ἐλαίας φοροῦντες χειρόκτια διὰ νὰ μὴ βλάπτηται ὡς ἐκ τῆς ἐπαφῆς τῶν χειρῶν ἡ μέλαινα οὐσία τῶν ἐλαιῶν αἱ ὁποῖαι ἦσαν προωρισμέναι διὰ τοὺς λαιμάργους τῆς ἐποχῆς ἐκείνης, καθ' ἣν ἐγνώριζον νὰ ζῶσι καὶ ἤθελον νὰ ζῶσι. Τοῦτο ἄλλως τε ἦτο ζήτημα ὀρέξεως, καθόσον ὁ Ὀβίδιος (ἀγροτικὰ βιβλίον ά.) διατείνεται ὅτι ἡ ἐλαία εἶνε καλλιτέρα συλλεγεῖσα διὰ χειρὸς γυμνῆς.

Πλίνιος ὁ νεώτερος ἐν ἐπιστολῇ πρὸς Ἰσχνὸν περὶ τοῦ τρόπου καθ' ὃν εἰργάζετο ὁ θεῖός του Πλίνιος ὁ πρεσβύτερος γράφει ὅτι εἶχε πάντοτε πλησίον του γραφέα ἐφωδιασμένον μὲ χάρτην καὶ μελάνην καὶ ὅτι ὁ γραφεὺς αὐτὸς κατὰ τὸν χειμῶνα ἔφερε χειρόκτια ἢ μᾶλλον ἡμιχειρίδας, ἵνα μὴ ἡ δριμύτης τοῦ ψύχους τὸν στερῇ κανενὸς μέσου ἐργασίας.

Ἐν τῇ ἀρχαιότητι οἱ παλαισταὶ ἔφερον χειρόκτια (κεστοὺς) ὡς οἱ πυγμάχοι τῶν ἡμερῶν μας. Διεκρίνοντο δὲ ἄλλοτε ὑπὸ τὸ ὄνομα *χειροθῆκαι* καὶ ἦσαν περιβεβλημέναι διὰ σιδήρων.

Τὰ χειρόκτια ἀπὸ τοῦ 7ου αἰῶνος τὰ μετεχειρίζοντο οἱ ἐπίσκοποι· ὑπάρχουσιν ἀκόμη τοιαῦτα χειρόκτια τῶν ὁποίων τινὰ ἀνεργόμενα μέχρι τοῦ χιλιοστοῦ ἔτους μ. χ. ἐπὶ Ροβέρτου τοῦ εὐσεβοῦς εἶναι περιβεβλημένα διὰ πετραδίων.

Κατὰ τὸν μέσον αἰῶνα ἡ Βενετία ἐξεῖχεν ἐν τῇ κατασκευῇ χειροκτίων κεκοσμημένων διὰ πολυτίμων κεντημάτων καὶ σχεδιασμάτων. Ἐπὶ μακρὸν ἡ Βενετία διετήρησεν τὴν εἰδικότητα ἐν τῇ κατασκευῇ χειροκτίων πεποικιλμένων διὰ γραφῶν καὶ ἐμπεπασμένων διὰ μεταλλίων ἀκριβῶς ὅπως τὰ ζωγραφιστὰ ριπίδια τοῦ Vateau ἢ Pavoul προϊόν καὶ ταῦτα τῆς Βενετικῆς βιομηχανίας.

Τὰ χειρόκτια βραδύτερον ἐχρησίμευον, ὡς διπλωματικὰ δῶρα προηγηθέντα οὕτω τῆς ταμβακοθήκης.

Κατὰ τὸν 16. καὶ 17. αἰῶνα ἔν τισιν αὐλαῖς τῆς Εὐρώπης ἐδίδοντο εἰς τοὺς πρέσβεις χειρόκτια οἱ δὲ πολύτιμοι λίθοι δι' ὧν ἦσαν κεκοσμημένα ἦσαν ἀξίας οὐχὶ μικρᾶς. Ἐν διαφόροις χειρογράφοις ἀνευρίσκομεν εἰδήσεις περὶ τῶν εὐωδῶν χειροκτίων τὰ ὁποῖα οἱ Δοῦκες τῆς Ἔστης καὶ Φεράρης τὸν 16ον αἰῶνα διένειμον κατὰ τὰς τελετάς. Τὰ χειρόκτια ἐκ δέρματος κυνὸς τὰ ὁποῖα μέχρι χθὲς ἦσαν τοῦ συρμοῦ ἀνέρχονται εἰς τὴν ἐποχὴν Ἐρρίκου τοῦ τετάρτου.

Ἀκόμη καὶ σήμερον τέλος ὑπάρχει ἐν Πανόρμῳ ἔκθεσις ἀντικειμένων Νορμανδικῆς τέχνης ἀνερχομένων εἰς τοὺς δύω αἰῶνας τῆς γαλλικῆς κατοχῆς καὶ εἰς τὴν ἔκθεσιν ταύτην ὁ Κος Κρίσπης ἀπέστειλε χειρόκτιον ἐκ μετάξης ἐρυθρὸν ἀνῆκον ἄλλοτε εἰς τὸν Connadin de Hohenstauden. Τὸ χειρόκτιον τοῦτο ἀνερχόμενον μέχρι τοῦ ἔτους 1269 εὑρέθη παρὰ τῷ ἰκρίωμα ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἐτελεύτησεν ὁ Γερμανὸς ἡγεμών. Ἡ παράδοσις λέγει ὅτι τὸ χειρόκτιον τοῦτο κατόπιν ἐβάφη εἰς γαλλικὸν αἷμα κατὰ τὰς σφαγὰς τοῦ Σικελικοῦ ἑσπερινοῦ.

Μαρία Βελῆ

ΠΟΙΚΙΛΑ

Πολιτικὴ χειραφέτησις ἀγγλίδων γυναικῶν. Μεγάλην ἤρατο νίκην ἐν τῇ ἀγγλικῇ βουλῇ τῶν κοινοτήτων ὁ ἀγὼν τῆς πολιτικῆς χειραφετήσεως τῶν γυναικῶν. Νομοσχέδιον περὶ τοῦ ὅτι πρέπει νὰ ψηφίζουν καὶ αἱ γυναῖκες, αἱ ἔχουσαι ἰδιοκτησίαν τινά, εἰς τὰς πολιτικὰς ἐκλογάς, ἀπερρίφθη μόνον διὰ πλειοψηφίας 22 ψήφων. Τοῦτο σχετικῶς πρὸς ἄλλας ἀπορρίψεις τοῦ αὐτοῦ νομοσχεδίου εἰς ἄλλας συνόδους, δικαίως ἐθεωρήθη ὡς νίκη. Τὸ σοβαρώτερον δὲ εἶναι, ὅτι ὑπὲρ τοῦ νομοσχεδίου ἠγόρευσεν ὁ ἐν τῇ κάτω βουλῇ ἡγέτης τοῦ κόμματος τῶν συντηρητικῶν κ. Μπάλφουρ. Ἐν δὲ τῷ τύπῳ θερμότατον ἔγραψεν ὑπὲρ τοῦ δικαιώματος τῶν γυναικῶν ἄρθρον ἡ «Σημαία» τοῦ Λονδίνου. Ἡ ὁριστικὴ ἄρα νίκη εἶναι ζήτημα χρόνου.

Στατιστικὴ γεννήσεων. Πόσαι νομίζετε γεννήσεις γίνονται κατ' ἔτος; Κατὰ τὴν τελευταίαν γενομένην στατιστικὴν ὑπελογίσθη ὅτι 36,000 ἑκατομμύρια βρεφῶν γεννῶνται κατ' ἔτος ἐπὶ τῆς ὑδρογείου, ἤτοι μία γέννησις κατὰ δευτερόλεπτον. Τώρα ἐὰν τοποθετήσητε ταῦτα ἐπὶ τοῦ ἐδάφους τὸ ἓν κατόπιν τοῦ ἄλλου θὰ καταλάβωσι μῆκος ἴσον πρὸς τὴν περιφέρειαν τῆς γῆς, ἐὰν δὲ διέλθωσι πρὸ ὑμῶν αἱ μητέρες μετὰ τῶν τέκνων αὐτῶν καθ' ὑπολογισμὸν 20 κατὰ λεπτὸν τῆς ὥρας, τὰ τελευταῖα πκιδία ἅτινα θὰ διέλθωσι πρὸ ὑμῶν θὰ ἔχωσιν ἡλικίαν τεσσάρων ἐτῶν, ἤτοι ἡ παρέλασις αὕτη θὰ διαρκέσῃ τέσσαρα ὁλόκληρα ἔτη.

Ἡ Ἕνωσις τῶν Γαλλίδων Γυναικῶν ἀπέστειλε πρὸς τοὺς ἐν ταῖς Γαλλικαῖς κτήσεσι τοῦ Τογκίνου καὶ τῆς Ἀλγερίας διαμένοντας στρατιώτας πολλὰ κιβώτια περιέχοντα ποικίλων εἰδῶν βιβλία. Ἐν ταύτῳ δ' ἀπεφάσισε νὰ διαθέσῃ καὶ ποσὸν 2,000 φράγκων δι' ἀγορὰν καὶ ἀποστολὴν οἴνου, συμπεπυκνωμένου γάλακτος καὶ ἑτέρων ἐδωδίμων διὰ τοὺς μέλλοντας νὰ λάβωσι μέρος συμπατριώτας των εἰς τὴν ἐκστρατείαν τοῦ Δαχομέ.

Ἰδοὺ πράξις ὑψίστης τρυφερότητος καὶ εὐγενείας, ὄχι τόσον διὰ τὸ εἶδος τῆς προσφορᾶς, ἤτις εἶναι μικροῦ λόγου ἀξία, ὅσον διὰ τὴν συγκίνησιν ἥτις θέλει καταλάβει τοὺς πέραν τῶν ὠκεανῶν διατελοῦντας υἱούς, ἀδελφοὺς καὶ πατέρας ὁπόταν ὑπὸ τὰς δέσμας καὶ τοὺς σκέλλους καὶ ἐν ταῖς σελίσι τῶν βιβλίων ἐπανεύρωσι τὴν πνοὴν τῶν συγγενῶν των!

Μία στατιστική. Κατὰ τὴν Ἐρημερίδα τῶν Ταχυδρομείων ἐπὶ 500 ἐπιστολῶν διανεμομένων ἐξ ἑκάστου ταχυδρομείου αἱ 400 εἰσὶν ἐρωτικαί, αἱ 50 ἐμπορικαί, αἱ 50 ἀναφορικαί, ἀπαντήσεις καὶ ἀγγελίαι, αἱ 15 συκοφαντικαὶ καὶ ἀπειλητικαί, αἱ 2 πολιτικαὶ καὶ ἡ 1 φιλική ἢ ἀγαθοεργός. Κατὰ συνέπειαν τὴν μεγαλειτέραν κοινωνικὴν κίνησιν συντηρεῖ ὁ ἔρως.

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ

Ἡ βασιλικὴ οἰκογένεια ἐπιβᾶσα τῆς «Σφακτηρίας» ἀπέπλευσεν εἰς θαλασσίαν ἀνὰ τὰς Κυκλάδας ἐκδρομήν, ἐξ ἧς θὰ ἐπανέλθῃ αὔριον.— Τὸ ὑπουργεῖον τῶν Ἐσωτερικῶν ἐνέκρινεν, ὅπως λάβῃ μέρος καὶ ἡ Ἑλλάς, διὰ τῆς ἀποστολῆς φυτικῶν, γεωργικῶν καὶ βιομηχανικῶν προϊόντων, δυναμένων νὰ καταναλωθῶσιν ἐν Ἀμερικῇ καὶ ἐκμαγείων ἔργων τῆς ἀρχαίας τέχνης, εἰς τὴν ἐν Σικάγῳ τελεσθησομένην τὴν 1 Μαΐου 1893 παγκόσμιον ἔκθεσιν ἔργων τέχνης καὶ βιομηχανίας καὶ προϊόντων τῆς ξηρᾶς καὶ τῆς θαλάσσης. — Ὁ πρώην πρωθυπουργὸς κ. Θ. Δηλιγιάννης ἐπανῆλθεν ἐκ τῆς εἰς Πελοπόννησον πολιτικῆς αὐτοῦ περιοδείας. Σμύρνη ἀκρίδων ἐπετήκησαν εἰς τὴν περιφέρειαν τῆς ἐπαρχίας Μεγαρίδος.—Ἡ 1 Μαΐου (ν) καθ' ἣν ἠπειλοῦντο ταραχαὶ

ὑπὸ τῶν ἐν τῇ Ἑσπερίᾳ ἀναρχικῶν. διῆλθεν ἐν ἡσυχίᾳ χάριν εἰς τὰ μέτρα τῶν διαφόρων κυβερνήσεων, καὶ τὰς μετριοπαθεῖς διαταγὰς τῶν ἀρχηγῶν τῶν ἐργατικῶν σωματείων.—Οἱ ἀρουραῖοι μῦς ἀνεφάνησαν ἤδη καὶ ἐν τῷ διαιρεσίματι τῆς Βερροίας ἐν Μακεδονίᾳ. — Ἡ αὐτοκράτειρα τῆς Αὐστρίας Ἐλισάβετ παρήγγειλεν ἐν Βιέννῃ εἰς ζωγράφους διὰ τὴν ἐν Κερκύρᾳ ἔπαυλιν αὐτῆς, διαφόρους εἰκόνας τοιοῦτοιχου, ὧν μία παρίστησι τὸν Ἀχιλλέα σύροντα τὸ πτῶμα τοῦ Ἕκτορος περὶ τὸν τύμβον τοῦ Πατρόκλου.

ΥΠΕΡ ΤΟΥ ΚΑΤΑΔΙΚΟΥ ΓΕΡΟΝΤΑΡΗ

Πλὴν τῶν ἀποσταλέντων ἡμῖν καὶ δημοσιευθέντων ποσῶν ὑπὲρ τοῦ καταδίκου Γεροντάρη, ἀπέστειλε καὶ ἡ θυγάτηρ τοῦ ἐν Κρήτῃ Γεν. προξένου τῆς Ἑλλάδος δεσποινὶς Μαρία Γεννάδη δρ. 5.

ΕΥΤΡΑΠΕΛΑ

Ἡ Φωφὼ εἰς τὴν Λιλή :

— Ἐμένα, ἡ μαμμά, μοῦ δίδει καθ' ἡμέραν μίαν πεντάρα διὰ νὰ παίρνω τὸ λάδι τῆς μουρούνας.

— Καὶ τί παίρνεις ; Φωφώ, μὲ τὴν πεντάρα ;

— Τὴν ῥίπτω εἰς τὸν κουμπαρᾶ ἕως νὰ γεμίσῃ.

— Καὶ ἅμα γεμίσῃ, τί τὰ κάνεις Φωφώ ;

— Νά, τὰ παίρνει ἡ μαμά, καὶ μοῦ ἀγοράζει πάλιν ἄλλο λάδι καὶ τὸ πίνω.

— ! ! !

Ο ΘΗΣΑΥΡΟΣ ΤΗΣ ΚΙΘΑΡΑΣ

Δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία ὅτι τὸ ἀκόλουθον ἱστορικὸν συμβεβηκὸς θὰ ἐκπλήξῃ τὰς ὑμετέρας ἀναγνωστρίας.

Πτωχός τις ἄσημος, ἀποθανόντος τοῦ θείου του ἐκληρονόμισε παρ' αὐτοῦ μίαν νέαν γαλῆν καὶ μίαν παλαιὰν κιθάραν, καὶ οὐδὲν πλέον. Μετὰ τὸν ἐνταφιασμὸν δ' ἐκείνου θέσας ἐν τῷ θυλακίῳ του τὴν γαλῆν καὶ ὑπὸ τοὺς βραχίονας τὴν κιθάραν ἀπῆλθεν ἐν φιλοσοφικωτάτῃ δυσθυμίᾳ ἐκ τῆς οἰκίας τοῦ θείου του, ὅλως ἔκπληκτος ἐπὶ τῇ ἀκατανοήτῳ κληρονομικῇ ἀφανείᾳ γνωρίζων καλῶς ὅτι ὁ θεῖός του ἦτο πολὺ φιλάργυρος καὶ ὅτι ἔκρυπτε τὰς οἰκονομίας του.

Καθ' ὁδὸν συνήντησε φίλον του τινὰ μεθ' οὗ εἰσέρχεται εἴς τι οἰνοπωλεῖον, καὶ ὁμιλοῦσιν περὶ πολιτικῆς. Πλὴν περιελθούσης βαθμηδὸν τῆς συζητήσεως εἰς ὀξύτατον σημεῖον θυμοῦ, αἴφνης ὁ ἡμέτερος ἥρως χωρὶς νὰ χάσῃ καιρὸν ἐξάγει τοῦ θυλακίου του τὴν γαλῆν καὶ ῥίπτει αὐτὴν εἰς τὸ πρόσωπον τοῦ συντρόφου του. Οὗτος δὲ ἁρπάζει ἀμέσως τὴν κιθάραν καὶ κατασυντρίβει αὐτὴν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τοῦ ἀτυχοῦς κληρονόμου.

Ἀλλ' ὦ τοῦ θαύματος! Σὺν τοῖς τεμαχίοις πίπτουσι κατὰ γῆς καὶ δέσμαί τινες χαρτονομισμάτων 12,000 φρ. ἀξίας, ἤτοι αἱ οἰκονομίαι τοῦ θείου ἃς ἐνέκλειεν ἐν τῇ κιθάρᾳ του. Ἐν τῷ ἅμα οἱ διαπληκτιζόμενοι συμφιλιοῦνται ἐν ἱλαρότητι καὶ εὐλογοῦσι τὴν πολιτικὴν συζήτησίν των, ἥτις ἐγένετο πρόξενος τῆς ἀνακαλύψεως τοσούτων θησαυρῶν καὶ ἐν τοιαύτῃ θέσει.

Ἱστορικὸν παράδοξον ὄντως, πλὴν ὡραῖον ἐνταυτῷ καὶ ἀληθέστατον !

Δὲν δημοσιεύομεν οὔτε σήμερον ἀλληλογραφίαν ἕνεκεν μικρᾶς εἰς τὸ ἐσωτερικὸν θαλασσίας ἐκδρομῆς τῆς διευθυντρίας τῆς «Ἐφημ. τῶν Κυριῶν» κ. Καλ. Παρρέν, ἐπανερχομένης τὴν προσεχῆ Τετάρτην.

ΣΥΜΒΟΥΛΗ

Καθαρισμὸς σιδήρων κόλλας· Θέσατε τεμάχιον κιτρίνου κηροῦ ἐντὸς λεπτοῦ ὑφάσματος, καὶ ὅταν το σίδηρον ζεσταθῇ ἀρκετὰ, τρίψατε αὐτὸ διὰ τοῦ κεκαλυμμένου κηροῦ καὶ κατόπιν διὰ χάρτου ἐμπεπασμένου δι' ἅλατος.

Κοράσια ἔμπειρα τῆς ραπτικῆς, καὶ χρηστῶν ἠθῶν, εὑρίσκουσι διηνεκῆ ἐργασίαν μὲ μισθὸν ἀξιόλογον εἰς τὸ ἐργοστάσιον στηθοδέσμων τῆς Κυρίας Καρδινάλ. Ὁδὸς Πανεπιστημίου ἀριθ. 89.

33 ΕΠΙΦΥΛΛΙΣ

ΤΟ ΕΓΚΛΗΜΑ ΜΙΑΣ ΑΓΙΑΣ

Ἀλλὰ τὰ γραφόμενά της ἦσαν ἀληθῆ, τυχαία δ' ἀληθῶς σύμπτωσις ἠδύνατο νὰ φέρῃ εἰς φῶς τὸ τρομερὸν ἐκεῖνο μυστήριον·

— Ναί! πρέπει νὰ λάβω τὴν ἐπιστολὴν ταύτην, ἔστω καὶ ἐκθάπτων τὸ πτῶμα, εἶπε πελιδνὸς καὶ τρέμων ὁ ἄθλιος. Ἡ νὺξ γίνεται συνένοχός μου! Πάντες κοιμῶνται ἤδη καὶ δὲν ὑπάρχει φόβος μὲ τὴν τρικυμιώδη ταύτην νύκτα νὰ πλησιάσῃ τις τὸ παρεκκλήσιον.

Μετὰ τὰς λέξεις ταύτας ἐξῆλθε τοῦ διαμερίσματός του, ἐφωδιάσθη μὲ τὰ ἀναγκαιοῦντα διὰ τὸ ἄνοιγμα τοῦ τάφου ἐργαλεῖα καὶ διηυθύνθη πρὸς τὸν ναὸν τῆς ἐπαύλεως. Ἐσάδιζεν ὡς σκιὰ κατὰ τὸ μῆκος τοῦ τοίχου, στρέφων ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ἀνήσυχα βλέμματα πρὸς τὴν διεύθυνσιν τοῦ παραθύρου τῆς Μαγδαληνῆς. Ἡ ὁρμὴ μεθ' ἧς ἔπνεεν ὁ ἄνεμος, ἡ ραγδαίως κατὰ τὴν στιγμὴν ἐκείνην πίπτουσα βροχὴ δὲν τῷ ἐπέτρεψαν νὰ ἀκούσῃ τὴν θύραν τοῦ μεγάρου ἀνοιγομένην, καθ' ἣν στιγμὴν αὐτὸς εἰσήρχετο εἰς τὸ παρεκκλήσιον. Δὲν εἶδεν ἐπίσης τὰς σκιὰς δύο ἀνθρώπων, βαινόντων ὄπισθεν αὐτοῦ. Τὴν τῆς Μαγδαληνῆς καὶ τοῦ Γοελάν.

— Θὰ μείνῃς αὐτοῦ, Γοελάν, εἶπε χαμηλοφώνως ἡ Μαγδαληνὴ πρὸς τὸν πιστόν τοῦ πατρός της ὑπηρέτην. Ἐὰν σὲ φωναξω... θὰ τρέξῃς ἀμέσως, ἄλλως καὶ ὁ κ. Ροβέρτος παραφυλλάττει εἰς τὴν ἄλλην θύραν.

Ὁ Κορβολ κατὰ τὴν στιγμὴν ταύτην διέβαινε τὴν θύραν τοῦ παρεκκλησίου. Διηυθύνθη κατ' εὐθεῖαν πρὸς τὴν κλίμακα, τὴν ἄγουσαν εἰς τὸ ὑπόγειον νεκροταφεῖον τῆς οἰκογενείας Κερμαδέκ. Ἀνάψας μικρὸν κηρίον, ὅπερ ἀφῆρεσεν ἐκ τοῦ πρὸ τῆς εἰκόνος τοῦ ἐσταυρωμένου κηροστάτου. κατῆλθε ὠχρὸς τὰς ὀλίγας βαθμίδας καὶ εὑρέθη ἐν τῷ ὑπογείῳ τῶν νεκρῶν κοιμητηρίῳ. Οἱ τάφοι τῶν συζύγων Κερμαδέκ ἦσαν κατεσκευασμένοι ἐξ ἐρυθροῦ γρανίτου, ἀργυροῖς δὲ γράμμασιν ἐσημειοῦντο ἐπὶ ἑκάστου τούτων τὸ ὄνομα τοῦ ἐγκλείστου νεκροῦ. Ἀφοῦ ἐπλησίασε τὸ κηρίον του ἐπὶ τῶν ἀργυρῶν ἐπιγραφῶν καὶ ἐφάνη εὑρὼν τὸ ζητούμενον, ἐξέτεινε τὴν χεῖρα καὶ ἀνήγειρε τὸ ἐκ μέλανος ἐριούχου ἐπικάλυμμα. Οἱ ὀφθαλμοί του κατὰ τὴν στιγμὴν ταύτην ἐξέπεμπον φλόγας, ἡ ὅλη του δὲ μορφὴ ὡμοίαζε παράφρονος.

Δι' ἐργαλείου σιδηροῦ ἀπέσπασε τοὺς κλείοντας τὸν τάφον κρίκους, εὑρέθη δ' αἴφνης πρὸ τῆς ἠρέμου μορφῆς τῆς νεκρᾶς, ἥτις ἐφαίνετο ἀναπαυομένη ἡσύχως.

Τὸ πτῶμα διετηρεῖτο ἐντελῶς ἀκέραιον, συνεπείᾳ βεβαίως τῆς ἐπιτυχοῦς ταριχεύσεως τὰ βλέφαρα δὲ ἐλαφρῶς ὑπεγηγερμένα, ἄφινον νὰ φαίνηται ὁ ὀφθαλμὸς ὡσεὶ προσηλωμένος Ἐπὶ τοῦ λευκοῦ σαβάνου κηλὶς αἵματος ἐφαίνετο ἀκριβῶς ὑπερθεν τοῦ σημείου τῆς πληγῆς, ἣν ἡ δολοφόνος χεὶρ του εἶχε ἐπενέγκει κατὰ τῆς δυστυχοῦς.

Ὁ δολοφόνος ἀκίνητος, περιδεὴς ἠσθάνετο ὅτι παρεφρόνει. Αἱ τρίχες του ὠρθοῦντο ἐπὶ τῆς κεφαλῆς του, τῷ ἐφαίνετο δὲ ὅτι τὸν κατεδίωκεν ἀμειλίκτως τὸ τρομερὸν τῆς νεκρᾶς βλέμμα, ὡς καὶ ἡ κηλὶς ἐκείνη τοῦ αἵματος, ἥτις πρὸ τῶν φοβισμένων βλεμμάτων του εἶχε μεταβληθῇ εἰς τὴν γαίνουσαν θανατηφόρον πληγήν, ἐξ ἧς ἔρυγεν ἡ ζωὴ τῆς δυστυχοῦς. Σπεύδων νὰ φέρῃ εἰς πέρας τὴν ἱερόσυλον ἐκείνην ἐπιχείρησίν του, ἐξέτεινε τὴν χεῖρα ἵνα ἀποσπάσῃ ἀπὸ τῆς εἰκόνος τὸ τεμάχιον τοῦ γάρτου τὸ περικλεῖον τὸ τρομερὸν ἐκεῖνο μυστικόν.

Κατὰ τὴν στιγμὴν ταύτην ἤκουσεν ὡσεὶ θροῦν ἐσθῆτος. Ἤγειρε τὴν κεφαλήν, ἐπὶ τῆς ἄνωθεν δὲ γαινούσης τοῦ ὑπογείου μνημείου ὀπῆς εἶδε δύο ζῶντας ἤδη καὶ σπινθηροβολοῦντας ὀφθαλμούς προσηλωμένους ἐπ' αὐτοῦ.

Ἐξέβαλε κραυγὴν τρόμου καὶ ἀρῆκε νὰ πέσῃ ἐκ τῶν χειρῶν του τὸ κηρίον, τὸ ὁποῖον ἐσβέσθη ἐν τῇ ἀποτόμῳ πτώσει του.

Εἰς τὴν κραυγήν του ἀπήντησεν ἑτέρα κραυγή, ἐν ᾗ ἀνεγνώρισε τὴν φωνὴν τῆς Μαγδαληνῆς, τῆς θυγατρὸς τῆς νεκρᾶς, τῆς συζύγου του.

Ἔσπευσε καταβαλὼν ὑπερανθρώπους προσπαθείας νὰ ἀνέλθῃ τὴν κλίμακα, ὡς παράφρων δὲ τρέχων ἐξῆλθεν ἀμέσως τοῦ ναοῦ.

— Λοιπόν, Μαγδαληνή. εἶπε φωνή τις ἐν τῷ σκότει τοῦ ναοῦ. Μετὰ τὴν ἀ-

ΓΑΛΑΚΤΕΡΑ, ΒΟΥΤΥΡΟΝ ΝΩΠΟΝ, ΚΤΛ.

Ἡ ἐποχὴ τῶν γαλακτερῶν ἤρξατο. Τὰ γάλατα κατὰ τὸ ἔτος τοῦτο εἶναι ὑγιεινότερα καὶ γευστικώτερα τῶν ἄλλων ἐτῶν. Ἡ διὰ γαλακτερῶν θεραπεία κατέστη τοῦ συρμοῦ, ἰδίᾳ διὰ τοὺς ἀδυνάτους, τοὺς ἐν ἀναρρώσει, τοὺς νευρικοὺς καὶ ἀναιμικούς. Ἀφίνομεν τὰ μικρά, ὧν ἡ κυρίως τροφὴ ἀποτελεῖται ἀπὸ γάλα, νωπὸν βούτυρον καὶ κρέμα. Ἀλλὰ ποῦ νὰ εὕρῃ τις γάλα ἄδολον, κατόπιν τῆς συστηματικῆς πλέον καταστάσης ἀναμίξεως αὐτοῦ μεθ' ὕδατος; Συνιστᾶται ὑμῖν τὸ γαλακτοπωλεῖον τοῦ κ. **Γιαννέτσου ἐν τῇ ὁδῷ Πραξιτέλους ἀριθ. 5** ὡς παρέχον γάλαπαχύ, γλυκὺ καὶ ἀρωματικώτατον, νωπὸν βούτυρον ὑπερτεροῦν καὶ τὰ ὡραιότερα τῆς Κων/πόλεως καὶ ὡὰ φρεσκότατα ἐκ τῶν ἀθηναϊκῶν χωρίων συλλεγόμενα.

ΜΑΝΔΗΛΙΑ, ΠΕΡΙΚΝΗΜΙΔΕΣ ΚΑΙ ΛΟΙΠΑ ΕΞΑΡΤΗΜΑΤΑ

Ν. Κ. ΠΕΠΑΣ *ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Σταδίου*

Περισσότερα χρήματα δαπανῶμεν εἰς τα ψιλικά, ὡς λέγουσι συνήθως, ἢ εἰς τὰ φορέματα καὶ ὑποδήματά μας, ἅτινα ἀποτελοῦσι τὴν κυρίως περιβολήν. Περικνημῖδες καὶ ρινόμακτρα, ἀλεξήλια καὶ χειρόκτια εἶναι καὶ διὰ τοὺς ἄνδρας καὶ διὰ τὰς γυναῖκας ἀπαραίτητα, σπανίως ὅμως καὶ καλῆς ποιότητος, ἐὰν δὲν ἶναι πολὺ ἀκριβά.

Μόνον τὸ νεοσύστατον ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Σταδίου κατάστημα ψιλικῶν τοῦ κ. Ν. Πέπα συνδυάζει τὸ εὔωνον μετὰ τῆς ἀρίστης ποιότητος τῶν πωλουμένων πλουσίων καὶ ποικιλωτάτων εἰδῶν τῆς γυναικείας καὶ ἀνδρικῆς ἐνδυμασίας.

Τὸ συνιστῶμεν θερμότατα εἰς τὰς κ. κ. ἀναγνωστρίας μας. Μία ἐπίσκεψις μόνον ἀρκεῖ, ὅπως πεισθῶσιν ὅτι ἡ σύστασίς μας εἶναι εὐεργετική.

ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΝ ΤΕΧΝΗΤΩΝ ΑΝΘΕΩΝ

ΑΔΕΛΦ. ΠΑΠΑΓΙΑΝΝΗ

Ἀθῆναι. — Ὁδὸς Ἑρμοῦ, ἀρ. 121.

Τὸ πρῶτον καὶ μόνον ἐν Ἀθήναις κατασκευάζον παντὸς εἴδους **Ἄνθη** ὑπέρτερα κατὰ τὴν φυσικὴν ἀπομίμησιν καὶ αὐτῶν τῶν Εὐρωπαϊκῶν. **Ἄνθη** διὰ **καπέλα**, διὰ **φορέματα νυμφικὰ** καὶ **χοροῦ**, δι' **Αἰθούσας. Γυρλάντες** καὶ **Πέπλα Νυμφικά. Στέφανα** διὰ γάμους ἐκλεκτῆς ποιότητος εἰς τιμὰς ἀπιστεύτους, σχεδὸν χάρισμα. **Στεφάνους πολυτελεῖς** διὰ κηδείας εἰς τὸ ἥμισυ τῶν Εὐρωπαϊκῶν τιμῶν.

Ἐκλεκτὴ καὶ πλουσιωτάτη συλλογὴ παιδικῶν παιγνίων καὶ κομψοτεχνημάτων ἐπίσης εἰς τιμὰς εὐτελεστάτας. Πάντα ταῦτα εἰς τὸ ἐπὶ τῆς Ὁδοῦ Ἑρμοῦ 121 κατάστημα τῶν ΑΔΕΛΦΩΝ ΠΑΠΑΓΙΑΝΝΗ.

ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΦΙΛΑΝΘΕΙΣ

Ἐξεδόθη ἄρτι ἐκ τοῦ βιβλιοπωλείου τῆς Ἑστίας

ΑΝΘΟΚΟΜΙΑ

ὑπὸ Πέτρου Ν. Φιλαρέτου, διαλαμβάνουσα κατὰ τρόπον εὔληπτον περὶ τῆς καλλιεργείας καὶ θεραπείας τῶν διαφόρων φυτῶν καὶ ἀνθέων ὅσα δύνανται νὰ εὐδοκιμήσωσιν εἰς τὸ κλίμα τῆς Ἑλλάδος καὶ περιέχουσα ὁδηγίας περὶ σχηματισμοῦ κήπων, περὶ πολλαπλασιασμοῦ τῶν φυτῶν καὶ ἀνατροφῆς αὐτῶν, περὶ φυτεύσεως καὶ μεταφυτεύσεως καὶ περὶ ὅλων ἑν γένει τῶν σχετικῶν ἐργασιῶν τῆς ἀνατροφῆς τῶν φυτῶν. Περιλαμβάνει πρὸς τούτοις σύντομον περιγραφὴν καὶ τὸν τρόπον τῆς καλλιεργείας ἑκάστου τῶν ἐν ὑπαίθρῳ καλλιεργουμένων φυτῶν τοῦ καλλωπισμοῦ. Τὰ ὀνόματα τῶν φυτῶν ἐτάγθησαν κατ' ἀλφαβητικὴν σειρὰν πρὸς εὐκολωτέραν εὕρεσιν αὐτῶν.

Τὸ ἔργον συντεταγμένον ὑπὸ ἀνδρὸς εἰδήμονος καὶ πεπειραμένου γεωπόνου τοῦ κ. Π. Φιλαρέτου, εὑρίσκεται ἐν τῷ *Βιβλιοπωλείῳ τῆς Ἑστίας* Γ. Κασδόνη καὶ τιμᾶται δρ. 2,50. Εἰς τὰς ἐπαρχίας πέμπεται ἐλεύθερον ταχυδρομικῶν τελῶν.

UNE INSTITUTRICE diplomée pouvant disposer de quelques heures chaque jour désire trouver des leçons de Français S' adresser au bureau de notre journal

ΔΙΔΑΣΚΑΛΟΣ τῆς ζωγραφικῆς εὐμεθοδώτατος, ἐν βραχεῖ διαστήματι καταρτίζων ἄριστα τὰς μαθητρίας του ζητεῖ παραδόσεις εἰς τιμὰς μετριωτάτας. Συνιστᾶται θερμῶς καὶ παρ' ἡμῖν. Πληροφορίαι εἰς τὸ γραφεῖόν μας.

ΟΙΚΟΝΟΜΟΣ πεπειραμένη φέρουσα ἀξιόλογα συστατικα ζητεῖ θέσιν. Συνιστᾶται θερμῶς καὶ παρ' ἡμῶν.

ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΣΣΑ τῆς Γαλλικῆς γλώσσης, διδάσκουσα κλειδοκύμβαλον καὶ φωνητικὴν μουσικήν, ζητεῖ οἰκογένειαν παρ' ᾗ νὰ διδάσκῃ ὥρας τινας ἀντὶ τροφῆς καὶ κατοικίας. Δέχεται ἐπίσης ἀντὶ ὡρισμένων ὡρῶν διδασκαλίας μόνο τροφήν. Φέρει ἄρίστας συστάσεις, συνιστᾶται δὲ καὶ παρ' ἡμῶν. Πληροφορίαι εἰς τὸ γραφεῖον μας.

ΚΥΡΙΑ ἄριστα κατηρτισμένη, ἀναλαμβάνει τὴν διδασκαλίαν τῆς Γερμανικῆς φιλολογίας. Φέρει λαμπρὰς συστάσεις, συνιστᾶται δὲ καὶ παρ' ἡμῶν θερμότατα. Ἡ διεύθυνσις εἰς τὸ γραφεῖόν μας.

πόδειξιν ταύτην τῆς ἐνοχῆς τοῦ ἀνθρώπου αὐτοῦ, δύνασαι ἔτι νὰ μὲ θεωρῇς ὡς δολοφόνον τῆς μητρός σου.

— Ἀ! Ροβέρτε, ἀνεφώνησεν ὀλολύζουσα ἡ ἀτυχὴς νεᾶνις. Οὐδεμίαν ἔχω πλέον ἀμφιβολίαν. Ἀλλὰ δι' ὄνομα τοῦ Θεοῦ! ἐλελθέρωσόν με ἀπὸ τοὺς ὄνυχας τοῦ κακούργου τούτου! Σῶσέ με! Ἡμιπαράφρων δὲ ἔπεσεν εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ νέου, ὅστις τὴν ἔφερεν εἰς τὸ πτωχὸν ξενοδοχεῖον, ἐν ᾧ εἶχε καταλύσει, ἡμιθανῆ.

Τὸν τρομερὸν ἐρεθισμόν, ὅστις κατέλαβε τὴν δυστυχῆ, βλέπουσαν τὸν Κορβόλ συλοῦντα τὸν τάφον αὐτόν τῆς μητρός της διεδέχθη στυγνὴ καὶ ἀπονενημένη ἀπελπισία. Ἀποτόμως ὅσον καὶ ταχέως εἶχε πλέον πεισθῆ περὶ τοῦ τερατώδους κακουργήματος, ὅπερ τόσον ἐπιτηδείως εἶχε παρασκευάσει ὁ Κορβόλ, ὡς καὶ περὶ τῶν μυσαρῶν καὶ ἀποτροπαίων σχεδίων τοῦ τέρατος ἐκείνου κατὰ τοῦ Ροβέρτου. Ἀλλ' ἐνταυτῷ ἀκτὶς χαρᾶς κατηύγασε τὸ πρόσωπόν της. Ὁ πατὴρ της ἦτο ἀθῶος τῆς κατηγορίας, ἣν ἄλλοτε τῷ εἶχε ἀποδώσει ὁ θεῖός της, ὡς καταχραστοῦ τῆς προικός της. Ὑπῆρξεν ὁ ἀτυχὴς καὶ προσφιλὴς νεκρὸς τὸ πρῶτον θῦμα τῆς προδοσίας τοῦ ἀνθρώπου αὐτοῦ. τοῦ ἀθλίου πρὸς ὃν καὶ αὐτὸς εἶχεν ἀπεριόριστον ἐμπιστοσύνην, καὶ ὅστις δὲν ἐροβήθη μετὰ τὸν θάνατον τοῦ κυρίου του νὰ ἐξυβρίσῃ τὸ ὄνομά του διὰ κλοπήν, ἣν αὐτὸς οὗτος εἶχεν ἐκτελέσει. Πᾶσαι αἱ ἀποτρόπαιοι τοῦ τέρατος ἐκείνου πράξεις ἀπεκαλύπτοντο ἤδη πρὸ τοῦ πνεύματος τῆς Μαγδαληνῆς ἐν ὅλῃ τῇ εἰδεχθεῖ φρικαλεότητί των.

Δυστυχῶς ἀποδείξεις δυνάμεναι νὰ πιστοποιήσωσιν ἀπέναντι τοῦ δικαστηρίου τὴν ἐνοχὴν τοῦ τέρατος τούτου δὲν ὑπῆρχον. Δὲν ὑπῆρχεν οὐδεμία ὑλική, ψηλαφητή, οὔτως εἰπεῖν, ἔνδειξις, οὐδεὶς ζῶν μάρτυς δυνάμενος νὰ πιστοποιήσῃ τὴν ἐνοχὴν τοῦ ἀθλίου. Ἡ Μαγδαληνὴ καὶ ὁ Ροβέρτος ἠννόουν καλῶς τὸ δυσχερὲς τῆς θέσεώς των καὶ διὰ τοῦτο ὁ εἷς ἀπέναντι τοῦ ἄλλου καθήμενοι ἔκλαιον σιωπηρῶς καὶ εἰς τοιαύτην εἶχον περιέλθει ἀπόγνωσιν.

Ἡ αὐγὴ ὑποφώσκουσα ἤδη εὗρεν αὐτοὺς εἰς τὴν αὐτὴν θέσιν, εἰς τὴν αὐτὴν ἀπελπισίαν. Αἴφνης κτύποι ὁρμητικοὶ ἠκούσθησαν εἰς τὴν θύραν τοῦ ξενοδοχείου. Ἀμφότεροι ὠχροὶ ἠγέρθησαν ἐκ τῆς θέσεώς των. Μήπως ὁ δημιός των ἔσπευσεν ἤδη εἰς καταδιωξιν ἀμφοτέρων! Ὁ φόβος των ἦτο μάταιος. Ναῦται διεργόμενοι ἐκεῖθεν ἔκρουσαν τὴν θύραν ζητοῦντες τὸν Γοελάν.

— Θὰ τρέμωμεν λοιπὸν καὶ θὰ ἀγωνιῶμεν ἡμεῖς οἱ ἀθῶοι, ἡμεῖς τὰ θύματα ἀπέναντι τοῦ τέρατος ἐκείνου! Μὲ ἀγαπᾷς; Ροβέρτε, εἶπεν ἡ Μαγδαληνὴ μετὰ γλυκείας μελαγχολίας.

— Καὶ τὸ ἐρωτᾷς αὐτό, εἶπεν ὁ νέος σφίγκων αὐτὴν περιπαθῶς; ἐπὶ τοῦ στήθους του.

— Αἴ! λοιπὸν ἀφοῦ ἀγαπώμεθα καὶ ἀφοῦ εὑρισκόμεθα εἰς τὴν τρομερὰν καὶ ἀποτρόπαιον ταύτην θέσιν ἀπέναντι τοιούτου κακούργου, ἂς ἀποθάνωμεν.

— Τί λέγεις Μαγδαληνή;

— Λέγω ὅτι μόνον αὐτὸ μᾶς ὑπολείπεται, φίλε μου. Σκέψου καὶ θὰ ἐπιδοκιμάσῃς τὴν ἀπόφασίν μου. Δὲν θὰ κατορθώσωμεν νὰ ρίψωμεν τὸ προσωπεῖον τοῦ ἀνθρώπου τούτου. Οὐδὲν δύναται νὰ πιστοποιήσῃ τὴν ἐνοχήν του ἀπέναντι τῆς ἀνθρωπίνης δικαιοσύνης. Ἐνθυμεῖσαι μετὰ πόσης ἐπιμονῆς διϊσχυριζόμην ὅτι σὲ εἶδον φονεύοντα τὴν μητέρα μου. Τίς θὰ μὲ πιστεύσῃ σήμερον, ἐὰν εἴπω ὅτι ἐπλανήθην κατόπιν τῆς ὑπνωτιστικῆς ἐπιβολῆς τοῦ κακουργου αὐτοῦ; Ὅλοι θὰ μὲ ὑποθέσωσιν ἀνεξηγήτου ἰδιοτροπίας, κατηγοροῦσα ὅτε τὸν μνηστῆρα καὶ ὅτε τὸν ἐραστήν μου, τίς εἶδε, πόθεν ὁρμωμένη. Τί ὑπολείπεται λοιπον; νὰ τὸν φονεύσῃς σύ. Ἀλλὰ θὰ καταδικασθῇς μετὰ ταῦτα εἰς θάνατον καὶ ἐγὼ θὰ ἀποθάνω οὕτω μακρὰν σου. Νὰ φύγωμεν ὁμοῦ; Ἀλλὰ ποῦ θὰ ὑπάγωμεν ἡτιμασμένοι, ὡς θὰ θεωρούμεθα, σὺ μὲν δραπέτης τοῦ κατέργου, ἐγὼ δὲ σύζυγος προδόσασα τὰ καθήκοντά μου; Δὲν εἶδες πῶς πρὸ ὀλίγου ὅταν ἔκρουσαν τὴν θύραν, ἀνετινάχθημεν καὶ οἱ δύο ὠχροὶ καὶ περιδεεῖς ὡς ἔνοχοι; Δὲν εἶναι λοιπὸν ὁ θάνατος προτιμότερος τοιαύτης ζωῆς; Καὶ δὲν ἐννοεῖς ὅτι μόνον ὁ θάνατός μας δύναται νὰ πιστοποιήσῃ τὴν ἐνοχὴν τοῦ ἀθλίου αὐτοῦ; Θὰ εἴπωμεν διατὶ ἀποθνήσκομεν καὶ θὰ πιστεύσωσιν εἰς τὰ τελευταῖα λέξεις μας. Διὰ τῆς ζωῆς μας θὰ ἀγοράσωμεν τὸν θάνατόν του.

— Ἔχεις δίκαιον, Μαγδαληνή. Πρέπει νὰ ἀποθάνωμεν, εἶπεν ὁ ἀτυχὴς νέος. Ὑπάγω νὰ ζητήσω ὅ,τι ἀπαιτεῖται διὰ τὴν ἐκτέλεσιν τοῦ σχεδίου μας. Μετ' ὀλίγας στιγμὰς θὰ εἶμαι εἰς τὰς ἀγκάλας σου.

(ἀκολουθεῖ)